

CHỨNG QUÊN THUỘC LINH

Bây giờ tôi tin, bây giờ tôi tin,
Mọi sự đều có thể được, bây giờ tôi tin;
Bây giờ tôi tin, bây giờ tôi tin,
Mọi sự đều có thể được, bây giờ tôi tin.

² Giờ này chúng ta cứ đứng một lát để đọc Lời của Chúa. Chúng ta hãy lật ra sách A-mốt, tiên tri A-mốt, chương thứ 3, bắt đầu với câu 1.

³ Tôi muốn cảm ơn Chị Juanita và Anna Jeanne và Chị Moore, vì điệp khúc của những bài hát đáng yêu đó. Nó đã mang tôi trở lại, khi tôi ngồi ở trên đó và lắng nghe nó. Tôi đang nghĩ, khi họ ở với chúng tôi, hát trong chiến dịch, Anh Jack và tôi đang nói chuyện, lúc ấy họ là những cô bé nhỏ, chỉ mới mười sáu tuổi, khoảng chừng đó, cô gái ấy. Bây giờ, tôi nghĩ, Chị Anna Jean đã có năm đứa con, và Chị Juanita có—có...mẹ của hai đứa con. Và chúng ta những người nữ, thật sự gần lúc xế chiều, hơn lúc đó, gần mười sáu năm là sự khác biệt. Không bao lâu nữa, chúng ta sẽ vượt qua, đến thì giờ vinh hiển đó.

⁴ Bây giờ trong A-mốt chương thứ 3, chúng ta hãy đọc.

Hỡi con cái Y-sơ-ra-ên, hãy nghe lời này mà CHÚA đã phán nghịch cùng các ngươi, tức là nghịch cùng cả họ hàng mà Ta đã đem lên...ra khỏi đất Ê-díp-tô, rằng,

Ta đã biết chỉ một mình các ngươi...trong mọi họ hàng trên đất: Vậy nên Ta sẽ thăm phạt các ngươi vì...sự gian ác các ngươi.

Nếu hai người không đồng ý với nhau, thì há cùng đi chung được sao?

Nếu sư tử không bắt được mồi, thì há đã có gặm thét trong rừng sao? Sư tử con nếu nó không bắt được gì, thì há có làm vang những tiếng kêu từ nơi sâu của hang nó sao?

Con chim nếu chẳng có bẫy gài để bắt nó, thì nó há sa vào trong lưới giăng ra trên đất sao? Bằng chẳng bắt được gì từ nó, thì lưới há có giựt lên khỏi đất?

Kèn thổi trong thành, thì dân sự há chẳng sợ sao? Sự tai vạ há có xảy ra cho một thành kia nếu mà CHÚA chẳng làm?

Cũng vậy Chúa...chẳng có làm một việc gì, mà Ngài chưa bày tỏ sự kín nhiệm của Ngài ra trước cho tôi tớ Ngài là các đấng tiên tri.

Khi sự tử đã găm thét, thì ai mà sẽ chẳng sợ? Khi Chúa... đã phán dạy, thì ai mà chẳng nói tiên tri?

Chúng ta hãy cúi đầu.

5 Kính lạy Chúa Jêsus, xin cho đây, Lời Ngài, Chúa ôi, xin cho chúng con có sự thông công chung quanh phân đoạn này tối nay. Chúng con nguyện xin, Chúa ôi, rằng Ngài sẽ ban cho chúng con một bối cảnh cho chủ đề, mà chúng con sẽ rút ra từ đây, và xin cho nó mang lại sự tôn kính cho Ngài. Xin ban phước cho chúng con khi chúng con đang chờ đợi, Chúa ôi, tối nay, trên Lời Ngài. Xin chữa lành người đau ốm và bệnh tật. Xin cứu người hư mất. Ban sức cho người yếu đuối, Chúa ôi, mà đang trở nên yếu đuối, cả về thuộc thể cũng như thuộc linh. Và ban cho chúng con một sự tuôn đổ lớn trong sự Hiện diện của Ngài, vì chúng con cầu xin nhưn Danh Đức Chúa Jêsus. A-men.

6 Tôi muốn lấy một chủ đề, từ phân đoạn này, tối nay: *Chúng Quên Thuộc Linh.*

7 Đừng quên, ngày mai, là sự cầu nguyện cho người đau ngày mai. Chúng ta trông mong Chúa làm vượt trội những việc vĩ đại, lúc hai giờ chiều mai, ở nơi chúng ta...khi chúng ta bắt đầu những buổi nhóm. Thanh niên đó sẽ ở đây để phát ra thể cầu nguyện. Và mọi người muốn được cầu nguyện sẽ được cầu nguyện cho. Và chúng ta đang trông đợi một thì giờ vĩ đại, trong Chúa, ngày mai.

8 Bây giờ quý anh chị em ở đây, từ bên ngoài đến viếng thăm thành phố. Nên nhớ, có các nhà thờ Phúc Âm toàn vẹn, tốt đẹp ở khắp thành phố. Anh chị em hết thảy đều được hoan nghênh.

⁹ Tôi vừa mới trò chuyện với một trong các mục sư trợ lý của tôi, bên ngoài, vừa đi vào, Anh Jackson, trước kia ở một nhà thờ Giám Lý, dưới một hay hai thành phố phía dưới chúng ta.

¹⁰ Và bao nhiêu người ở đây hợp tác với đền tạm, chúng ta hãy giơ tay lên, mọi nơi. Chà, tôi chắc chắn—chắc chắn vui mừng vì sự có mặt của anh em. Đây là buổi nhóm thân mật nhất tôi từng đến ở Indiana trong một thời gian ngắn. Tôi đang nghĩ về việc quay trở lại, chẳng bao lâu, và dựng một cái trại và có bảy Tiếng Kèn cuối cùng đó, ý Chúa.

¹¹ Vì thế, bây giờ, nhưng nên nhớ ngày mai. Đừng quên điều đó, ngày mai lúc hai giờ chiều. Và, bây giờ, buổi nhóm kế tiếp của chúng ta sẽ bắt đầu tuần tới, ở Tampa, Florida.

¹² Bây giờ tôi muốn nói về: *Chúng Quên Thuộc...Thuộc Linh*.

¹³ Vậy thì, con người quen thuộc này mà chúng ta đang nói về, A-mốt, chỉ trong chốc lát, để có được bối cảnh của chúng ta trước khi chúng ta đến với chủ đề. Đây là suốt thời gian cực thịnh ở Sa-ma-ri. Y-sơ-ra-ên đã thịnh vượng. Họ đã thật sự đi theo thể gian và đã thịnh vượng.

¹⁴ Sự thịnh vượng không phải luôn luôn là dấu hiệu của những ơn phước thuộc linh, nhưng đôi khi trái lại. Nhiều người nghĩ có lẽ anh chị em phải sở hữu nhiều của cải thế gian, và tổ cho thấy rằng Đức Chúa Trời đang ban phước cho anh chị em. Điều đó không đúng. Đôi khi nó xảy ra cách khác.

¹⁵ Nhưng chúng ta thấy, ông, chúng ta không biết nhiều về con người nhỏ bé này. Ông ấy, chúng ta không có lịch sử, nói ông từ đâu đến. Chúng ta biết ông, theo lời Kinh Thánh ở đây, ông là một người chăn gấu, nhưng Đức Chúa Trời đã đẩy ông lên.

¹⁶ Tôi có thể hình dung thấy, vào một ngày nóng bức tại Sa-ma-ri ở đó, một trong những thành phố du lịch lớn của thế gian thời ấy. Chúng ta có thể nói, có điều gì đó giống như, Miami, hay—hay Hollywood, Los Angeles, một số nơi như thế, một số nơi tuyệt vời dành cho khách du lịch. Và chúng ta thật có thể tưởng tượng nhìn thấy ông. Ông chưa hề ở trong một thành phố như thế. Nhưng, ông có Lời của Chúa, ông đang đến với thành phố lớn này nơi tội lỗi chồng chất mọi phía. Các vị mục sư truyền đạo hết thảy đều

đi cách xa Lời của Đức Chúa Trời, và họ đã không có một nhà tiên tri trong nhiều năm dài.

17 Và vì thế khi con người nhỏ bé này, khi ông đi lên tới đỉnh đồi, hầu như phía bắc Sa-ma-ri, tôi có thể hình dung thấy ông, mặt trời nóng rực đang chiếu xuống, và râu quai nón bạc trắng trên mặt ông, và đôi mắt nhỏ nhú lại, và cái đầu hói, nhỏ của ông tỏa sáng, khi ông nhìn xuống thành phố đó. Và đôi mắt ông nhú lại. Ông không nhìn những gì du khách thường thấy, họ đi tới một thành phố và xem tất cả vẻ đẹp mê hoặc của nó. Ông nhìn và thấy toàn cảnh thành phố đó, thành phố mà lúc trước từng là thành phố của Đức Chúa Trời, và nó đã thối nát về đạo đức như thế. Không ngạc nhiên...

18 Con người nhỏ bé, vô danh đó là Tiên tri A-mốt. Và hiện nay chúng ta không biết nhiều về ông. Chúng ta không biết ông từ đâu đến. Các đấng tiên tri thường xuất hiện, bất ngờ, ra đi cũng bất ngờ. Chúng ta không biết họ đến từ đâu, họ đi đâu, không biết về bối cảnh của họ. Đức Chúa Trời chỉ đẩy họ lên. Ông đã không có nhìn nhiều thứ, nhưng ông đã có CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Đó là điều quan trọng tôi thấy. Dĩ nhiên, ông đến Sa-ma-ri để bắt đầu chiến dịch của mình. Tôi tin chắc không có ai hợp tác với ông. Ông không có thể thông công từ giáo phái nào. Ông không có những giấy ủy nhiệm đáng tin cậy để cho thấy ông đến từ nhóm nào. Và, nhưng, ông có một thứ, ông có Lời của Chúa cho thành phố đó.

19 Và tôi tự hỏi, nếu chúng ta có thể đưa A-mốt, ngày nay, đi tới thời đại chúng ta, tôi tự hỏi ông ấy sẽ được chào đón trong thành phố chúng ta ngày nay không. Tôi tự hỏi chúng ta sẽ tiếp nhận ông không, hay là chúng ta sẽ làm giống như họ đã làm. Chúng ta thấy các thành phố của chúng ta ở trong tình trạng sa sút giống như vậy. Và chúng ta thấy rằng tội lỗi thật sự lớn ở giữa dân sự, như nó đã có lúc ấy. Và tôi tự hỏi, nếu con người nhỏ bé, vô danh này, làm thế nào ông sẽ bắt đầu chiến dịch này của mình? Làm thế nào, ông ấy sẽ bắt đầu ở đâu? Giáo hội nào ông sẽ đến, hay ai sẽ hợp tác với ông? Ông không có gì để cho thấy mình từ đâu đến, ông không có gì hết ngoài CHÚA PHÁN NHƯ VẬY cho thành phố này.

20 Ông thấy họ quá thối nát và quá đồi bại về đạo đức, đó là một thì giờ trọng đại. Phụ nữ trong thành phố đó hầu như giống phụ nữ ở nước Hoa Kỳ hiện nay. Họ trở nên bại hoại. Mọi việc mà Đức Chúa Trời trông mong nơi họ, họ đã đi theo cách khác. Và—và chúng ta thấy rằng đó là nơi tuyệt vời nơi họ đã có sự nhảy múa trên đường phố, phụ nữ cỡi y phục của họ một cách vô đạo đức, và đại loại như vậy, giống như vũ thoát y. Dĩ nhiên, đó là sự tiêu khiển công cộng của họ trong thời đó, bây giờ nó xảy ra hằng ngày. Chỉ cần để thời tiết nóng lên, và bạn không phải đi đến buổi trình diễn nào. Họ ở trên hết thấy đường phố, bất cứ nơi nào, dù sao chăng nữa. Thật xấu hổ cho phụ nữ các chị, làm điều như thế! Các chị không tự xấu hổ sao?

21 Và rồi—và rồi tôi đã nói điều đó với một phụ nữ ở đây, cách đây không lâu, và cô đó nói, “Ồ,” người đó nói, “Anh Branham à,” nói, “điều đó, điều đó thì—điều đó chỉ giống như những phụ nữ còn lại.”

22 Tôi nói, “Nhưng chúng ta không được phép hành động như những người còn lại. Chúng ta khác hẳn. Chúng ta có một—một tính cách khác biệt.”

23 Nhắc tôi nhớ về một phụ nữ khác, đã nói, “Ồ, Anh Branham,” người khác nói, “tôi—tôi—tôi không mặc những đồ ngắn ngắn đó.” Nói, “Tôi mặc quần của đàn ông.”

24 Tôi nói, “Thật tồ tẹ.” Ừ! “Đức Chúa Trời đã phán, ‘Thật là sự gớm ghiếc,’ trong mắt Ngài, ‘cho một người nữ mặc áo quần của người nam.’” Điều đó hoàn toàn đúng.

Có người nói, “Thôi được, nhưng người ta không may quần áo nào khác.”

“Họ vẫn làm ra những máy may và có hàng hóa.”

25 Không có biện hộ. Đó chỉ là những gì ở trong lòng. Đó là điều tỏ ra cho thấy. Nó—nó tự xác nhận.

26 Và hiện giờ chúng ta thấy, trong thành phố này, nó trở nên suy đồi về mặt đạo đức. Các thầy giảng sợ nói bất cứ điều gì về nó. Và, nhưng họ có một người nhỏ bé, người già nhỏ bé này đang đến ở trên đồi, đang đến để nói cho họ biết CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, “Hãy làm sạch xứ này, nếu không các người sẽ bị đi

đầy làm phu tù.” Và ông đã sống để thấy thời đại của lời tiên tri của mình được ứng nghiệm. Ông đã nói tiên tri trong thời của Giê-rô-bô-am Đệ Nhị, mà dù sao đi nữa, chỉ là một người bị xã hội ruồng bỏ; ông—ông đã ủng hộ các dân tộc khác. Và—và A-mốt nhỏ bé này đã nói tiên tri và nói cho họ biết, ông nói, “Chính Đức Chúa Trời mà các ngươi tuyên bố hầu việc, Ngài sẽ hủy diệt các ngươi.” Và Ngài đã làm thế.

27 Và nếu Tiếng của Ngài sẽ ở đây tối nay, tại...tại Birmingham, nó sẽ tuyên bố giống như vậy với các giáo hội. “Chính Đức Chúa Trời mà các ngươi tuyên bố hầu việc, sẽ hủy diệt các ngươi ngày nào đó.” Tôi không đang nói với hội chúng này ở đây. Những băng ghi âm này đi khắp thế giới. Vậy thì, nên nhớ, điều đó là đúng.

28 Rồi ông nhận thấy, khi ông vào thành phố, mà ông...mọi thứ này, tôi tự hỏi ông phải cảm thấy thế nào khi nhìn thấy tình trạng đồi bại đó của dân sự Đức Chúa Trời, là những người mà ông đã được sai đến.

29 Tôi tự hỏi chúng ta có tiếp nhận ông lúc này không? Nếu ông đi vào, chúng ta sẽ—chúng ta sẽ hợp tác với ông không? Chúng ta sẽ cho ông điều tốt nhất của—của mình không? Chúng ta sẽ quan tâm đến ông không? Chúng ta sẽ ăn năn nếu ông bảo chúng ta nên trở lại với Lời của Đức Chúa Trời và làm theo như Ngài đã phán làm không?

30 Tôi tự hỏi các chị em chúng ta sẽ làm gì về các mái tóc ngắn bông bông của họ? Họ sẽ để cho tóc mình dài lại, nếu A-mốt đến không? Ông sẽ rao giảng điều đó, và tôi đang nói với anh chị em điều đó, bởi vì đó là Lời của Chúa.

31 Tôi—tôi tự hỏi nếu các ban ngành của—nếu các ban ngành của chúng ta đưa ra các chấp sự, kết hôn ba hay bốn lần, và—và đại loại như thế, và cố gắng trở thành những chấp sự, tôi tự hỏi nếu tất cả những điều này, tôi tự hỏi ông sẽ làm gì với một người đàn ông mà để vợ mặc quần đùi và đi ra phố ngoài đó, và đưa mắt ngoài sân, ở ngoài sân, khi đàn ông đi ngang qua? Tôi tự hỏi ông sẽ nói gì với người như thế?

32 Chắc chắn ông sẽ làm nổ tung nó với tất cả điều đó ở trong ông, vì ông có CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, và ông không thể làm gì khác ngoài điều đó. Ông thấy họ trong thời đó có một chứng bệnh tồi tệ, chứng quên thuộc linh, và điều đó hoàn toàn chính xác với những gì chúng ta có ngày hôm nay.

33 Vậy thì, làm sao ông biết điều gì sắp xảy ra? Làm sao A-mốt biết? Trước tiên, ông là một đấng tiên tri. Và, điều kế tiếp, ông biết căn bệnh được chẩn đoán là gì, và ông biết kết quả là gì.

34 Nếu một bác sĩ nhìn vào khối u ác tính và thấy rằng khối u ác tính đó đã bén rễ, thì ông biết không có gì ngoài sự chết. Chỉ thế thôi, trừ khi Đức Chúa Trời làm điều gì cho nó.

35 Thế đấy, khi anh em nhìn vào một thành phố, và anh em nhìn xem một dân, anh em nhìn xem một giáo hội, và nhìn xem một dân sự mà sống cách xa Đức Chúa Trời, không có gì để chẩn đoán ngoài một điều, “Tội lỗi! ‘Và tiền công của tội lỗi là sự chết.’ Nó đang chết dần.” Các chẩn đoán chứng minh nó là gì. Anh em thấy đó, khi dân sự cách xa Đức Chúa Trời và không muốn lắng nghe Lời, không có sự ham muốn Lời nữa, thì có một chẩn đoán bệnh cho nó, “‘Linh hồn nào phạm tội, linh hồn đó sẽ chết.’ Sự vô tín sẽ phân cách người với Đức Chúa Trời.” Điều đó hoàn toàn đúng.

36 Điều đó, ông đã biết chứng bệnh là gì, kết quả như thế nào khi thấy căn bệnh của—của tội lỗi trong thành phố.

37 Bây giờ, chứng mất trí nhớ này, chúng ta được nói nó là một—một—một...khiến anh em trở nên tới một chỗ mà anh em không thể xác nhận chính mình. Vậy thì, đó là điều bất thường. Nó không xảy ra quá thường xuyên, nhưng những nguyên nhân là từ cú sốc. Chính là người nào đó thậm chí không biết họ là ai. Anh em tìm thấy điều đó từ chiến tranh, đôi khi, những người lính mắc phải nó. Thỉnh thoảng nhiều người mắc phải. Điều khác nữa gây ra nó, là sự lo lắng. Sự lo lắng sẽ gây ra điều đó.

38 Lo lắng không có ích lợi gì với nó, chút nào. Vâng, chỉ—chỉ—chỉ cần bỏ qua sự lo lắng, và tiếp nhận đức tin.

39 Người nào đó nói, “Ồ, vậy thì, nếu anh bị bắn sáng nay thì sao, anh sẽ không lo lắng à?”

Tôi đáp, “Không, đừng nghĩ vậy.”

“Tại sao?”

Tôi đáp, “Lo lắng không làm được gì ngoài việc làm cho tôi tệ hại hơn.”

“Vậy thì, nó sẽ ích lợi gì để có đức tin?”

Tôi nói, “Nó có thể giải cứu tôi.” Và đúng thế, xem đây.

⁴⁰ Quá lo lắng không có ích, chút nào, nhưng đức tin có mọi điều tốt lành. Hãy tin!

Vậy thì lo lắng đôi khi gây ra điều đó.

⁴¹ Và điều khác nữa mà gây ra nó giữa dân sự, là trở nên lưỡng lự giữa hai quan điểm. Điều đó sẽ gây ra chứng quên. Và nó đưa bạn đến chỗ mà bạn—bạn, trên thực tế, những gì bạn đã làm, bạn đã mất lý trí. Bạn mất trí. Bạn không thể làm...Bạn không biết mình là ai. Bạn không thể nhận biết chính mình. Bạn có thể đi dạo quanh, ăn uống và mọi thứ, nhưng, bạn, bạn vẫn không thể nhận diện chính mình. Bạn đã có nền giáo dục uyên thâm, bạn có thể...cũng nền giáo dục đó bạn đã có, nhưng bạn không biết nó đến từ đâu, bạn không biết mình là ai, bạn thuộc về nơi nào. Đó là chứng mất trí nhớ, chúng ta được nói cho biết như vậy.

⁴² Chúng ta được xác nhận với gia đình của chúng ta, trong đời sống nhân loại này, bằng hôn nhân. Và với những người vợ của chúng ta, chúng ta kết hôn, và gia đình chúng ta được nhận diện bằng sự kết hợp của—của—của hôn nhân chúng ta. Và thế thì, điều để suy nghĩ, nếu điều khủng khiếp này sẽ xảy đến với bạn và bạn sẽ không thể nhớ ra mình đã kết hôn với ai, ai là vợ của bạn, con cái của bạn ai, ai là cha mẹ của bạn, ai là láng giềng của bạn? Đó sẽ là một—một điều khủng khiếp.

⁴³ Thế thì chúng ta được xác nhận, lần nữa, có thể nhận diện chính mình trong nhân loại, bằng sự có trí thông minh và—và được phân biệt với đời sống động vật. Con vật không thể suy nghĩ, nó chỉ hành động tương tác bằng âm thanh. Nó không có linh hồn. Và, nhưng, chúng ta là đời sống động vật. Điều gì làm chúng ta khác biệt...Chúng ta là những động vật có vú, nhưng điều gì...Một động vật có vú là con vật có máu nóng, và chúng ta có nét đặc trưng của động vật. Nhưng điều làm chúng ta khác

biệt, là chúng ta được xác nhận bằng việc có một linh hồn, một ý thức mà nói cho chúng ta biết điều gì đúng hay sai.

44 Vậy thì có một trường hợp, khi anh em mắc chứng hay quên này, anh em có thể giống như Nê-bu-cát-nét-sa, đó là, người mà đã có lần tự tôn mình lên, và Đức Chúa Trời đã để cho ông nghĩ ông là một con vật. Và ông đã sống ngoài đồng vắng và—và ăn cỏ giống như con bò. Và—và tóc của—của ông dài xuống thân thể ông, giống như lông chim ưng, và ông đã trở nên tấm lòng của một con thú ở trong ông. Hiểu không? Đó là chứng quên bởi vì ông đã quên mình là vua. Ông đã quên rằng ông là một con người. Và ông nghĩ mình là thú vật, vì vậy ông đã hành động giống như một con vật, vì ông đã quên ông là một con người.

45 Điều đó rất dễ dàng, ngày nay. Và chúng ta, đôi khi, quên Hội thánh Đấng Christ là gì. Chúng ta hành động như thế gian. Điều đó cho thấy rằng chúng ta đã mắc chứng quên thuộc linh, bởi vì anh em không hành động giống như Cơ-đốc nhân. Anh em hành động giống như thế gian. Anh em tiếp nhận tấm lòng của thế gian, và nó gây ra chứng bệnh này.

46 Ở đây chúng ta—chúng ta thấy rằng Y-sơ-ra-ên đã tiếp xúc, đã tiếp xúc với thế gian, và nó rơi vào vết xe đổ này. Và đáng tiên tri này được sai tới để đào họ ra khỏi nó, nếu ông có thể, và để nói cho họ biết. Đức Chúa Trời, bởi ân điển Ngài, đã chọn Y-sơ-ra-ên từ tất cả các chủng tộc còn lại trên đất. Ân điển đã làm điều đó. Ngài đã ban cho họ những vùng đất được chọn. Ngài ban cho họ nhà cửa mà họ không bao giờ phải xây. Đức Chúa Trời đã làm điều đó, đã chọn họ. Ngài ban cho họ những nông trại mà họ không hề mua. Ngài—Ngài đã ban cho họ, Ngài đã ban cho họ lương thực mà họ không hề trồng. Ngài ban cho họ những giếng nước mà không hề đào. Ngài ban cho họ những chiến thắng mà họ không hề giành được. Ngài ban cho họ ân điển mà họ không hề đáng hưởng. Đức Chúa Trời đã làm điều đó bởi ân điển Ngài dành cho dân này, Y-sơ-ra-ên, dân được tuyển chọn của Ngài, yêu quý của Ngài.

47 Và Ngài đã phán, trong Kinh Thánh, “Ngài thấy nó trong đồng ruộng, như cô gái nhỏ đang ngồi trong trong máu của chính mình, và Ngài đã rửa nó và làm cho sạch nó, và những gì Ngài đã

làm. Nhưng sau khi Đức Chúa Trời đã tỏ ra hết những sự thương xót này với nó, và nó trở nên giàu có,” nó mắc chứng bệnh quên, hội chứng quên, “và nó đã quên hết thấy những thứ này đến từ đâu.”

48 Tôi nghĩ đó là hình ảnh của Hoa Kỳ, năm 1964. Nó đang chịu cùng chứng bệnh đó. Chúng ta là những giáo hội lớn đầy quyền lực. Chúng ta là một dân lớn, hùng mạnh. Chúng ta có hàng triệu, và chúng ta quên những thứ này đến từ đâu.

49 Họ đã mắc một ca bệnh tồi tệ đó. Sau khi Đức Chúa Trời đã đối xử tốt với họ, và mang họ lên từ hết thấy các xứ dân ngoại giáo, và làm cho họ thành một dân riêng biệt, đã phân rẽ họ cho chính Ngài. Ngài phán, “Ngài đã mang cây nho ra khỏi đất nước họ và trồng nó qua một đất nước khác, và Ngài đã sửa soạn cho nó kết trái và sai quả như thế nào, nhưng cây nho đã quên những ơn phước của nó đến từ đâu.”

50 Dân sự của Đức Chúa Trời cũng vậy, trong những ngày sau rốt này, đã quên lời chứng về việc làm một Cơ-đốc nhân có nghĩa là gì. Lại lần nữa, chứng quên này đã đến trên dân sự. Họ không thể nhận diện chính mình.

51 Họ, họ đã quên hết về Điều đó. Họ đã quên sự thánh khiết của Ngài. Họ đã quên luật pháp của Ngài. Những người nữ đang sống giống như những phụ nữ còn lại.

52 Hội thánh của Đức Chúa Trời và dân sự Ngài luôn luôn là, “Một dân được biệt riêng ra, một—một dân được gọi ra, một dân đặc biệt, một dân thánh, một chức tế lễ hoàng gia; dâng của lễ thiêng liêng lên Đức Chúa Trời, là bông trái của môi miệng họ, dâng sự ngợi khen cho Danh Ngài.” Đức Chúa Trời đã gọi Hội thánh Ngài và phân rẽ Nó khỏi thế gian, vì chính mục đích đó. Và Ngài ban cho nó luật pháp, và Ngài, Nó, phải được thánh khiết. Ngài phán, “Ta là thánh, và các ngươi phải nên thánh, và không có sự thánh khiết thì không người nào sẽ thấy Đức Chúa Trời.” Đức Chúa Trời đã phán điều đó, chính Ngài.

53 Và Ngài đã gọi những người này là kiểu của dân sự này, nhưng họ đã quên điều đó. Họ đã quên luật pháp Ngài, và họ đã quên đạo đức của mình. Phụ nữ ở ngoài đường phố, những người

đàn bà Y-sơ-ra-ên ở ngoài đó, mỗi người trông mong được—được thọ thai bởi Đức Thánh Linh, để sanh ra Đấng Mê-si, và rồi hành động như thế. Tính cách của họ thật kinh khủng.

54 Tôi muốn ngừng ở đây một chút, để nói điều giống như vậy cũng ở giữa dân sự chúng ta, ngày nay, những người tự xưng là Cơ-đốc nhân. Tính cách của họ, nếu như anh em thật sự nhận biết!

55 Lần nọ, ở miền Nam. Tôi đã đọc một câu chuyện từ dưới đó, nơi mà khi họ thường có những người nô lệ. Họ đem những người đó và bán ngoài chợ, giống y như anh em bán xe hơi đã dùng rồi. Và rồi có một người mua, người môi giới, sẽ đến và chọn lấy những người nô lệ này và đổi chác họ, và thật giống như anh em bán chiếc xe hơi hay cái gì đó.

56 Và những người nô lệ này bị đem đi cách xa quê nhà của họ. Họ ở Phi Châu. Người Nam Phi gốc Hà Lan đã bắt cóc họ, mang họ qua đây đến những hòn đảo, và rồi lên đưa họ vào nước Hoa Kỳ và bán họ làm nô lệ, từ xứ Jamaica và các vùng lân cận.

57 Vậy chúng ta thấy rằng những người đó buồn bã. Họ đã bị bắt cóc đưa đi xa cách quê nhà của họ. Họ bị kẻ thù đem đi, và họ buồn bã. Họ sẽ không bao giờ thấy chồng của họ nữa, hay vợ của họ nữa, cha mẹ của họ, con của họ nữa. Họ đã hoàn toàn... Người ta đã quất họ, bằng những roi da, để cho họ làm việc, vì họ là những người buồn bã.

58 Và ngày nọ, một người môi giới đến một đồn điền kia, ông thấy một đám nô lệ đang làm việc ở ngoài đó. Và ông—ông ta đi vào và đã hỏi người chủ, nói, “Ông có bao nhiêu nô lệ?”

Nói, “Khoảng một trăm.”

Nói, “Có người nào ông muốn trao đổi hoặc bán không?”

Ông ấy đáp, “Có.”

Nói, “Cho tôi xem qua họ.”

59 Và ông ta đi ra ngoài đồng và xem họ, và ông thấy họ bị đánh bằng roi vọt khắp nơi. Và sau một lát, ông thấy một thanh niên không bị họ đánh. Người ấy ưỡn ngực ra và ngược cầm lên; không phải quất vào anh ta. Vì thế người môi giới nói, “Tôi muốn mua nô lệ đó.”

Và chủ đáp, “Nhưng không bán anh ta.”

⁶⁰ Ông ta nói, “Ồ, người nô lệ đó có gì khác?” Nói, “Người nô lệ đó là sếp của những người còn lại sao?”

Ông ấy đáp, “Không, anh ta chỉ là một nô lệ.”

Ông ta nói, “Ồ, có lẽ ông nuôi anh ta khác hơn những người kia.”

Ông ấy đáp, “Không, anh ta ăn trong bếp với những nô lệ kia.”

⁶¹ Ông ta nói, “Thế thì, điều gì khiến anh ta khác biệt với những người còn lại?”

⁶² Ông ấy đáp, “À, tôi cũng tự hỏi điều này, trong một thời gian dài. Nhưng ngày nọ tôi đã học biết, rằng, ở quê nhà của anh ta, cha anh ta là vua của cả bộ lạc. Và mặc dù anh ta là một người ở nước ngoài, và xa cách quê nhà, tuy nhiên anh ta biết mình là con của vua, và anh—anh ta cư xử như con của vị vua.”

⁶³ Tôi nghĩ, “Nhưng, mà, nếu một người da đen đến từ Phi Châu, và biết cha mình là tộc trưởng và vua của bộ lạc, thì một Cơ-đốc nhân được tái sanh, một người nam hay nữ, mà biết Cha chúng ta là Vua của Thiên đàng trong sự Vinh hiển nên làm gì nữa!” Chúng ta nên cư xử như những người nam và người nữ Cơ-đốc. Chúng ta nên hành động giống như thế, ăn mặc giống như thế, nói chuyện giống như thế, sống giống như thế. Mặc dù chúng ta là khách lạ, tuy nhiên chúng ta là con cái của Vua. A-men.

⁶⁴ Bản chất của chúng ta, sự đồi phong bại tục của chúng ta trong thời đại mà chúng ta đang sống hiện nay! Y-sơ-ra-ên rơi vào vết lún tương tự và cũng vô đạo đức. Họ đã quên luật pháp của Đức Chúa Trời, “Các người chớ phạm tội tà dâm, và các người chớ ham muốn vợ kẻ lân cận người,” và vân vân. Họ đã quên những luật lệ đó. Họ—họ—họ không muốn có nó nữa. Và họ—họ muốn—giống như những dân còn lại của thế gian, giống như giáo hội đã có ngày nay.

⁶⁵ Một thời, Y-sơ-ra-ên, lúc họ khởi đầu, đã muốn có một vị vua để cai trị nó. Sa-mu-ên đã bảo họ, đáng tiên tri được sai đến, ông nói, “Vậy thì ta có bao giờ nói với các người điều gì hơn Danh Chúa mà không ứng nghiệm chăng?”

Họ đáp, “Không, không.”

66 “Ta có bao giờ xin các người thực phẩm và tiền bạc, tiền bạc của các người nữa, để ta sống không?”

67 “Không, ông không bao giờ làm điều đó. Ông không bao giờ bảo chúng tôi điều gì, Sa-mu-ên à, ngoài những gì ứng nghiệm. Và ông không bao giờ xin tiền của chúng tôi, để sống. Nhưng, tuy nhiên, dù sao đi nữa, chúng tôi vẫn muốn có vua.”

68 Đức Chúa Trời phán cùng Sa-mu-ên, “Hãy nghe theo mọi lời dân sự nói cùng người. Ấy chẳng phải chúng nó từ chối người đâu; bèn là chúng nó từ chối Ta đó.”

69 Y-sơ-ra-ên đã đi vào tình trạng giống như vậy đó lúc này. Họ không cần đáng tiên tri của Đức Chúa Trời nữa. Họ không cần các tiên tri. Và nếu một tiên tri đến, và mang Lời đến với họ, và cố gắng đem họ trở về với Lời, họ sẽ từ chối Nó. Họ luôn làm thế, trong cách thói nết đó.

70 Khi thế gian và hội thánh tự kết hợp với nhau, thì họ không muốn điều gì thuộc linh. Họ không muốn CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Họ muốn có những gì họ muốn. Họ muốn có thế gian, và nói họ là Cơ-đốc nhân; mà sống trong thế gian, và sống với thế gian, và sống giống như thế gian, mà vẫn cứ xưng nhận là Cơ-đốc nhân. Anh em biết đấy, sự việc của nó là, chính là chứng quên thuộc linh. Điều đó chính xác những gì xảy ra. Họ không biết họ là ai. Họ đã quên những gì mình được cho là làm.

71 Nếu người nào đó ngày hôm nay đến, như thế, sẽ bị khước từ giống như vậy. Họ đã mắc phải một trường hợp tệ hại về điều đó, và ngày nay họ cũng vậy. Họ không thể xác nhận chính mình, bằng những việc siêu nhiên nữa, bởi vì họ không muốn có điều đó. Lời, Phúc âm, họ không muốn Nó nữa. Căn bệnh tội lỗi đã tấn công họ, và họ ưa thích điều đó.

72 Tội lỗi là sự vui thú với tấm lòng chưa cải đạo. Nó trông có vẻ tốt với tâm trí không biến đổi, nhưng đó là con đường của sự chết. Không có gì còn lại ngoài sự chết. “Tiền công của tội lỗi là sự chết,” và anh em phải gạt hái tiền công của mình. Anh em gieo gió, và bây giờ đang gặt gió lốc.

⁷³ Những dấu hiệu thuộc linh và sự rao giảng của một sứ giả được định trước từ Đức Chúa Trời, không hề khuấy động họ nữa. Những người đàn bà cười nhạo ngay vào mặt họ, và nói, “Tôi không phải đi nghe thứ vớ vẩn như thế.” Giá như điều đó đã không lặp lại nữa! Đó là gì? Chúng quên thuộc linh, chính xác là nó. Họ đã quên rằng Đức Chúa Trời và Lời Ngài giống nhau, và Ngài không thể thay đổi Nó.

⁷⁴ Nếu có tiên tri dấy lên trong thời của họ và cho một dấu lạ thuộc linh, một tiếng nói thuộc linh, và ban cho tiếng của Đức Chúa Trời đăng sau đó, họ chỉ cười Nó và chế nhạo Nó.

⁷⁵ Anh em biết người xưa nói, “Những kẻ ngu dại bước đi với những đôi giày đóng đinh đầu to mà các Thiên sứ sợ giẫm lên.” Đó là những gì chứng quên thuộc linh này làm. Nó khiến cho nhiều người đi tới chỗ họ không còn có cảm giác bên trong của họ. Họ không muốn điều gì mà là thuộc linh.

⁷⁶ Chẳng hạn một buổi nhóm thuộc linh thật, ở đó Đức Thánh Linh đang chữa lành người đau và phân biệt rõ những ý tưởng trong lòng, và đưa điều đó vào giữa tất cả các giáo hội, chỉ một đại hội đồng ở ngoài sân vận động này, và xem điều gì sẽ xảy ra. Trong vài phút, mọi người sẽ đứng dậy và bước ra. Họ chẳng có liên quan gì với nó. Họ chẳng muốn quan hệ gì với điều đó. Họ muốn lắng nghe người học thức nào đó nói chuyện.

⁷⁷ Nhưng khi đến với Quyền năng của Đức Chúa Jêsus Christ, và sự sống lại của Ngài, và Đức Thánh Linh, họ không muốn liên quan gì với Điều đó, bởi vì điều đó kết tội họ. Nó khiến họ nóng cháy lại với điều mà họ nên biết. Không trừng phạt nào, dĩ nhiên, là dễ chịu cho một thời gian. Nhưng, điều đó, nếu anh em đầu phục nó, nó—nó mang lại kết quả ăn năn. Vì thế chúng ta thấy, khi hội chứng quên thuộc linh nắm giữ dân sự, thì họ—họ ở trong tình trạng tệ hại. Bây giờ chúng ta tìm thấy hiện nay cũng giống vậy. Vậy thì tôi muốn...

⁷⁸ Anh chị em phải được xác nhận. Nơi nào đó, anh chị em phải tỏ ra. Đời sống của anh chị em phải tỏ ra, tối nay, nơi mà anh chị em được xác nhận. Anh chị em được xác nhận hoặc trong Đấng Christ hoặc ở ngoài Đấng Christ. Anh chị em không được lờn khờng. Không có chuyện như một người say rượu tỉnh táo như

vậy. Không có con chim trắng đen. Anh chị em hoặc được cứu hoặc không được cứu. Anh chị em là thánh đồ hoặc là tội nhân, cái này hay cái kia, và thái độ thuộc linh của anh chị em hướng về Lời Đức Chúa Trời xác nhận chính xác chỗ anh chị em đang đứng. Đúng!

⁷⁹ Lời Đức Chúa Trời, đã chứng thực, đã chứng minh rằng phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh là thật giống hệt như nó đã từng xảy ra vào Ngày Lễ Ngũ tuần hay bất cứ lúc nào khác. Và Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Và thái độ của anh chị em hướng đến Điều đó xác nhận anh chị em có chứng quên thuộc linh, hay không. Đúng thế. Cho dù anh chị em là chấp sự, hay thậm chí là thầy giảng, thì điều đó không làm cho...Vâng, họ cũng hiểu điều đó. Vì thế chúng ta thấy, nó lây lan và đưng đến toàn bộ sự việc. Bây giờ chúng ta chú ý.

⁸⁰ Bây giờ, là một người Mỹ. Là người Mỹ, tôi phải được xác nhận với đất nước của tôi. Bây giờ hãy nghe kỹ. Là một người Mỹ, khi tôi được sanh ra ở đây trong đất nước này, tôi trở thành một công dân, và tôi được xác minh với dân tộc này. Tất cả những gì nó có, tôi có. Tất cả điều nó đã có, tôi có. Vì tôi được xác nhận là một người Mỹ, thế thì tôi phải nhận lấy mọi sự hổ thẹn của nó, mọi vinh quang của nó. Bất kể nó là gì đi nữa, tôi là như vậy, bởi vì tôi được xác nhận với nó. A-men. Tôi muốn anh chị em hiểu được điều đó. Tôi được xác nhận như là một công dân nước Mỹ, thế thì tất cả những gì nó đã có, tôi có. Tất cả điều nó hiện có, tôi có. Tôi phải là một phần của nó. Tôi phải có...nếu tôi là một công dân Mỹ, tôi là một phần của nước Mỹ. Và tất cả điều mà nó có, tôi có.

⁸¹ Tôi không bao giờ được quên điều này. Nếu tôi vẫn muốn là một công dân Mỹ chính cống, tôi phải nhớ rằng tôi là những gì dân tộc tôi có, vì tôi được xác nhận với dân tộc của tôi. Quên nó, hay—hay là...Để chiến đấu cho nó, hay để chết cho nó, hoặc là để ủng hộ cho mọi điều nó ủng hộ, tôi phải ủng hộ nó. Những gì dân tộc tôi có, thì tôi có. Những gì nó ủng hộ, tôi ủng hộ. Là người Mỹ trung thành, tôi sẽ sẵn sàng chết cho nó, chiến đấu cho nó, ủng hộ nó, làm bất cứ điều gì có. Tôi là một phần của nó. Anh chị

em không thể lấy nó đi mà không có tôi. Khi anh chị em nói điều gì đó chống lại nó, là anh chị em nói chống lại tôi, vì tôi là một người Mỹ. Nói điều đó chống lại anh chị em, như là người Mỹ, và những gì họ nói chống lại nước này, thì họ chống lại anh chị em, vì anh chị em là một phần của nó. Anh chị em đừng bao giờ quên điều đó; khi anh chị em quên, thì anh chị em có hội chứng quên, chắc chắn vậy.

⁸² Và, nên nhớ, anh chị em không phải là công dân Mỹ nữa khi anh chị em không thể trở nên một phần của nó. Anh chị em phải trở nên. Những gì nước Mỹ có, anh chị em cũng phải có. Tôi phải là những người dự phần của nó. Đây là đất nước tôi, tôi phải là người dự phần của nó. Những gì nó có, tôi có. Đây, những gì nó đã có, tôi có. Cho dù nó đã là gì đi nữa, tôi vẫn có những gì nó đã là.

⁸³ Là một người Mỹ, tôi đặt chân lên Plymouth Rock, với nó, với những người đi trước. Tôi phải làm điều đó; tôi là một phần của nó. Tôi đã cưỡi ngựa với Paul Revere, để cảnh cáo nó về những sự nguy hiểm của nó. Nếu tôi là người Mỹ thực sự, tôi đáp xuống Plymouth Rock. Tôi đã cưỡi ngựa với Paul Revere, để cảnh báo nó về nguy hiểm của nó. Anh chị em biết tôi đang muốn nói điều gì bây giờ không?

⁸⁴ Tôi đã vượt qua Delaware bằng giá, với George Washington, với những người lính đi chân trần của ông. Tôi đã ở đó, vì tôi được xác nhận với dân tộc này. Những gì ông đã làm ở đó đã có phần của tôi; những gì tôi làm hiện giờ là một phần của ông. Tôi đã được xác nhận với Washington, ở Delaware.

⁸⁵ Tôi đã đứng với Stonewall Jackson, khi sự chênh lệch rất lớn chống lại ông, và họ hỏi, “Làm sao ông có thể đứng như bức tường đá, khi lợi thế ở phía quân thù?” Anh chàng trẻ tuổi có đôi mắt xanh đỏ bên lên hất bụi gót giày của mình, và nói, “Tôi không bao giờ uống nước mà không cảm ơn Đức Chúa Trời Toàn Năng vì điều đó.” Tôi phải đứng như bức tường đá với anh ấy. Tôi đã đứng đó với Stonewall Jackson. Là người Mỹ, tôi được xác nhận với ông và chỗ đứng của ông. Băng qua Delaware! Những trận chiến ác liệt!

⁸⁶ Tôi đã kéo cờ lên. Tôi đã ở với họ khi họ kéo lá cờ trên đảo Guam. Sau khi hàng ngàn lính Mỹ dâng hiến đời họ, và khi nhóm ít người đó chạy lên đây và tung cờ lên, tôi đã được xác nhận lúc lá cờ đó đang được kéo lên; mỗi người trong chúng ta đã ở đó. Tất cả những công dân nước Mỹ đã được xác nhận với lá cờ đó đang treo trên đảo Guam. Khi tôi nghe họ đặt lá cờ lên đó, nước mắt chảy xuống đôi má tôi. Đó là tôi. Đó là anh chị em. Đó có nghĩa là tất cả chúng ta, khi chúng ta được xác nhận ở đó với điều ấy.

⁸⁷ Tất cả những gì nó có, thì tôi có. Tất cả vinh quang của nó là vinh quang của tôi. Tất cả sự xấu hổ của nó là sự xấu hổ của tôi. Nếu nó đã làm những việc đáng xấu hổ, thì tôi sẽ phải nhìn chăm chăm nó...chịu sỉ nhục của nó. Nếu nó nhận lãnh vinh quang, tôi nhận lãnh vinh quang với nó, bởi vì tôi được xác nhận với nó. Vậy thì, để được xác nhận, người Mỹ phải chịu tất cả sự hổ thẹn của nước Mỹ, mọi vinh quang của nước Mỹ, tất cả nó đã từng có. Mọi điều nó có, hay những gì nó sẽ có, anh chị em được xác nhận với nó.

⁸⁸ Vậy thì, để là một Cơ-đốc nhân chân thực, anh chị em phải giống như vậy. Chúng ta không muốn quên điều đó. Tất cả những gì Ngài có, tôi được xác nhận với Ngài. Tôi được xác nhận với Ngài.

⁸⁹ Để ý, và Ngài ở trong tôi, và tôi ở trong Ngài. Để ý, thế thì, mỗi Cơ-đốc nhân mà là Cơ-đốc nhân—Cơ-đốc nhân chân thật, đã ở với Ngài, “Trong khi ấy các sao mai đồng hát hòa nhau và các con trai Đức Chúa Trời cất tiếng reo mừng, trước khi có nền tảng của thế giới.” Chúng ta đã được xác nhận trong những lãnh vực bất tử với Đức Chúa Trời, hàng chục triệu năm trước khi thế giới được hình thành. Tôi đã ở đó với Ngài. Nếu tôi có Sự sống Đời đời, tôi đã ở đó với Ngài. Tôi đã được xác nhận với Ngài, “Trong khi ấy các sao mai đồng hát hòa nhau và các con trai Đức Chúa Trời cất tiếng reo mừng.”

⁹⁰ Tôi đã ở với Ngài khi Ngài kêu gọi Áp-ra-ham ở lúc—lúc bảy mươi lăm tuổi, và vợ ông được sáu mươi lăm, và phán họ sẽ có con. Tôi đã ở với ông khi ông tuyên bố quan điểm của mình dựa trên CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, “Tôi sẽ có con.” Tôi đã đứng với ông.

Mỗi Cơ-đốc nhân khác đã đứng với ông. Tôi đã đứng với ông khi những thử thách đến với ông. Tôi đã ở với ông khi ông đi lên đỉnh núi, để dâng Y-sác. Tôi đã ở với ông khi chiến đực ấy xuất hiện.

⁹¹ Tôi đã ở với Giô-sép khi ông bị các anh em mình chối bỏ, bởi vì ông thiêng liêng và những người còn lại thì xác thịt. Tôi đã ở với ông khi ông biết sự sỉ nhục ông phải chịu bởi các anh em của chính mình. Những gì ông đã có, tôi có. Những gì tôi có, ông đã có. “Vì chúng ta hết thấy đều là một trong Chúa Cứu Thế Jêsus.” Tôi đã ở với Giô-sép trong hang động, mồ mả của ông. Tôi đã ở với ông khi ông đi tới bên tay hữu của Pha-ra-ôn. Anh chị em phải được xác nhận với ông.

⁹² Tôi đã ở với Gia-cốp đêm đó, khi ông vật lộn suốt đêm với Thiên sứ. Tôi đã vật lộn, chính tôi. Tôi biết những gì ông đã trải qua. Vì thế tôi đã vật lộn với Gia-cốp cùng lúc với ông, vì tôi là anh em của ông.

⁹³ Tôi đã ở với Mô-i-se khi ông đi xuống xứ Ê-díp-tô. Tôi đã ở với Mô-i-se ở bụi gai cháy. Nếu anh chị em là Cơ-đốc nhân, anh chị em được xác nhận với họ là những nhân vật Kinh Thánh. Đừng quên điều đó! Tôi đã ở với Mô-i-se khi tất cả dân sự quay lại chống nghịch ông. Tôi đã ở với Mô-i-se khi ông vượt qua Biển Đỏ. Khi ông giơ tay lên và bước về phía trước, và Biển Đỏ đã mở ra, tôi được xác nhận trong Đấng Christ ngay lúc ấy, và tôi đã được ở với Mô-i-se vào giờ đó.

⁹⁴ Bất kể điều gì mỗi Cơ-đốc nhân đã có, bất kể điều gì những tín hữu đã có, mọi tín hữu hiện giờ được xác nhận với cùng con người đó. Bất kể nó là gì đi nữa, anh chị em phải được xác nhận. Đừng quên điều đó. Khi anh chị em làm thế, anh chị em bị hội chứng quên thuộc linh; anh chị em đã quên mình là ai.

⁹⁵ Bây giờ được xác nhận với ông, với Mô-i-se, khi ông vượt qua biển.

⁹⁶ Tôi đã ở với Ê-li trong thời A-háp, khi họ phải chọn lựa họ sẽ hầu việc ai, Đức Chúa Trời hay Ba-la-am. Chúng ta đã ở với người trên núi Cạc-mên, khi người phải đưa ra sự lựa chọn này, vì chúng ta được xác nhận trong Thân thể của cùng Đức Chúa Trời mà người đã được xác nhận ở trong. Vậy nếu chúng ta được

xác nhận trong Thân thể đó, thì chúng ta phải nhớ chúng ta đã ở đó với người. Đúng thế.

97 Vậy thì, tôi đã ở với Đa-vít, khi ông bị chối bỏ bởi chính anh em của mình. Tôi đã ở với Đa-vít; anh chị em cũng vậy, nếu anh chị em là Cơ-đốc nhân. Anh chị em phải được xác nhận trong sự chối bỏ của ông.

98 Tôi đã ở với những người Hê-bơ-rơ, trong lò lửa hực, khi ngọn—ngọn lửa không thể đốt cháy họ bởi vì sự Hiện diện của Người thứ tư.

99 Tôi đã ở với Đa-ni-ên, trong hang sư tử. Tôi đã được xác nhận ở trong đó, khi Thiên sứ của Đức Chúa Trời xác nhận ông trong đó.

100 Tôi chắc chắn đã ở với Ngài tại Đồi Sọ. Tôi phải được xác nhận đã ở với Ngài tại Đồi Sọ. Tôi phải được ở đó tới chỗ, mà, tôi cũng không những được xác nhận với Ngài tại Đồi Sọ, mà tôi còn chết với Ngài ở Đồi Sọ. Mỗi Cơ-đốc nhân phải chết với Ngài tại Đồi Sọ. Nếu anh chị em không chết với Ngài tại Đồi Sọ, anh chị em không thể được thuộc về Ngài. Tôi đã ở đó khi Ngài chết. Tôi đã chết với Ngài. Và rồi tôi đã ở với Ngài khi Ngài sống lại từ kẻ chết. Tôi đến với Ngài vào buổi sáng Phục sinh, trong sự sống lại. Bất cứ điều gì Ngài đã làm, tôi đã ở ngay đó với Ngài; mọi tín hữu cũng giống như vậy.

101 Và hiện nay tôi được ngồi với Ngài trong các Nơi trên Trời trong Chúa Cứu Thế Jêsus, với tất cả quyền năng của âm phủ bị chinh phục, qua Ngài. Mọi tín hữu Cơ-đốc được ngồi giống như vậy, vì anh chị em phải được xác nhận.

102 Vậy thì tôi thấy được chính mình, trong những ngày sau rốt này, với nhiều Cơ-đốc nhân đang tin, được xác nhận trong chức vụ của Ngài. “Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.” Tôi thấy được chính mình, trong thời đại này, được xác nhận trong chức vụ của Ngài. Anh chị em tìm thấy chính mình cách đó, tin điều đó, bước đi với nó không? Để ý, các công việc Ngài đã làm, Ngài đã phán người tin sẽ làm như vậy. “Các công việc Ta làm các ngươi cũng sẽ làm.” Thế thì anh em có thể được xác nhận với Ngài không? Thế thì khi sự sỉ nhục đến

trên Lời, anh em có thể chịu đựng sự sỉ nhục như Ngài đã chịu, thấy đó, được xác nhận với Ngài không? Tôi đã được xác nhận với Ngài.

103 Tôi đã ở với Ngài vào Ngày Lễ Ngũ Tuần. Tôi đã ở với các môn đồ ở trên đó, được xác nhận với họ trong phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh.

104 Tôi tự hỏi nếu hội thánh không có chứng quên quá nhiều bây giờ đến mức họ không, một số người trong họ, thậm chí không tin vào phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh như vậy. Thấy hội thánh đã ở đâu không? Một trường hợp rất tệ của chứng quên! Đây, họ đã quên rằng đó là Đức Chúa Jêsus Christ ở đó. Họ đã quên Đức Chúa Jêsus Christ là ai. Họ đã quên. Họ nghĩ Ngài chỉ là một—một người lập pháp, hay một đấng tiên tri, hoặc là một—một người tốt. Họ đã quên rằng Ngài là Đức Chúa Trời. Họ quên rằng Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Và hội thánh đã có một ca tồi tệ về chứng quên thuộc linh. Họ đã quên tất cả những điều này. Họ không còn hiểu Điều đó nữa.

105 Chúng ta phải ở với những môn đồ vào lễ Ngũ Tuần, được xác nhận với họ. Tôi đã được xác nhận với bài giảng của Phi-e-rơ vào Ngày lễ Ngũ Tuần, trong Công vụ chương thứ 2. Tôi đã nghe những gì ông nói. Tôi tin những gì ông nói. Tôi vâng theo điều ông nói. Bây giờ tôi được xác nhận trong cùng sự việc.

106 Đừng mắc chứng quên thuộc linh. Bởi vì, anh chị em sẽ, anh chị em sẽ tự xác nhận mình với điều gì khác. Hãy ở lại sống đúng với Lời đó!

107 Chúng ta đã ở với Hội thánh khi nó được Đức Chúa Jêsus Christ ủy thác, trong Công vụ, chương thứ 16. “Hãy đi khắp thế gian, và giảng Tin Lành cho mọi người.” Tôi muốn được xác nhận ở đó, “Khắp thế gian, cho mọi người.” “Những dấu hiệu này sẽ theo những kẻ tin,” có thể được xác nhận trong điều đó.

108 Ồ, vậy thì, anh chị em được xác nhận với điều đó không, hay anh chị em mắc chứng quên thuộc linh nào đó, mà anh chị em thấy mình không tin những dấu hiệu kia đi theo những kẻ tin? Xem đây, nếu anh chị em không tin nó, thì anh chị em mắc chứng quên thuộc linh, đây, anh chị em quên rằng Đức Chúa Trời đã

hứa điều đó. Ngài phán, “Những kẻ tin sẽ có những dấu hiệu này.” Đừng quên điều đó. Anh chị em không thể quên nó mà là một Cơ-đốc nhân được. Anh chị em phải được xác nhận với nó.

¹⁰⁹ Anh chị em phải được xác nhận với Thánh Giăng chương 14, câu thứ 12. “Kẻ nào tin Ta, cũng sẽ làm những công việc Ta làm.” Đừng quên điều đó. Nếu anh chị em quên, thì anh chị em mắc chứng quên thuộc linh. Anh chị em đã quên mình là ai. Anh chị em đã quên những lời làm chứng của mình có ý nghĩa gì.

¹¹⁰ Còn thế nào về, Ngài phán, “Vị bằng các người cứ ở trong Ta, và Lời Ta ở trong các người, các người có thể cầu xin mọi điều mình muốn và điều đó sẽ được thực hiện cho các người”? Anh chị em được xác nhận ở đó, tin rằng đó là Lễ thật không? Mác 11, khi Ngài phán, “Nếu các người nói cùng hòn núi này, ‘hãy dời đi,’ mà chẳng nghĩ ngại trong lòng, nhưng tin chắc lời mình nói sẽ ứng nghiệm, thì các người có thể có những gì mình đã nói.” Anh chị em có thể được xác nhận ở đó, để tin rằng đó là Lễ thật không? Nếu không, thì anh chị em đang mắc chứng quên thuộc linh.

¹¹¹ Và—và anh chị em quên, anh chị em đã mất sự quân bình Cơ-đốc của mình. Anh chị em không thể nói mình thuộc về đâu. Anh chị em nói, “Tôi là tín đồ Giám Lý. Tôi là tín đồ Báp-tít. Đó là những gì tôi biết về nó. Tôi là người Ngũ Tuần. Tôi là *người này, người kia, hay người nọ.*” Coi chừng! Đó có thể có nghĩa rằng dấu hiệu bệnh tật đang hiển hiện trên anh chị em, rằng anh chị em mắc chứng quên thuộc linh nào đó.

¹¹² Anh chị em nói, “Ồ, Anh Branham, tôi—tôi tin điều này, và tôi—tôi hầu như không...” Vậy thì chờ một chút. Nếu Đức Chúa Trời đã hứa làm những điều này, và phán chúng sẽ xảy ra trong những ngày sau rốt, và tín điều của anh chị em sẽ giữ anh chị em tránh khỏi điều đó, đó là dấu hiệu tốt tôi có thể thấy dấu hiệu bệnh tật trên anh chị em. Đó là chứng quên thuộc linh. Anh chị em đã quên tự xác nhận mình với Lời.

¹¹³ Anh chị em nói, “Tôi không tin rằng người đau được chữa lành.” Anh chị em mắc chứng quên thuộc linh.

114 Anh chị em nói, “Tôi không tin vào phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh.” Chứng quên thuộc linh!

115 Anh chị em nói, “Tôi—tôi không tin rằng Đức Chúa Trời đã hứa làm những điều này trong những ngày sau rốt.” Thế thì anh em đã nghe một tín điều, hay một giáo lý nào đó, thay vì Kinh Thánh. Anh chị em mắc chứng quên thuộc linh. Anh chị em không biết mình thuộc về đâu. Anh chị em đang xưng nhận là, “một Cơ-đốc nhân,” mà chối bỏ Lời. Mang anh chị em trở lại ngay với chứng quên thuộc linh lần nữa, đây, không biết mình đứng ở đâu. Anh chị em mắc chứng quên thuộc linh. Anh chị em không thể tự xác nhận mình bằng lời Kinh Thánh.

116 Anh chị em phải ở với các môn đồ. Anh chị em phải sống với tất cả các lời Kinh Thánh, với Hội thánh khi nó được ủy thác. Nhưng, hiện giờ, khi Hội thánh đã được ủy thác, “Hãy đi khắp thế gian và giảng Tin lành; những kẻ tin sẽ được các dấu lạ này,” đó là sự ủy thác của nó. Bây giờ họ có...Đó là sự ủy thác.

117 Nhưng họ đã mắc một ca bệnh nặng về chứng quên thuộc linh này, giống như Ê-va đã mắc phải...trên bà, đi loanh quanh khắp vườn, ngày ấy. Bây giờ nó giống như Y-sơ-ra-ên, chịu đau đớn vì cùng một căn bệnh này, một sự dị ứng từ thức ăn viện thần học sẽ cho anh chị em chứng quên thuộc linh. Nhận lấy thức ăn viện thần học nào đó, và anh chị em sẽ bị dị ứng, và rồi, trước tiên anh chị em biết, anh chị em sẽ mắc chứng quên thuộc linh thật tồi tệ. Anh chị em không tin bất cứ điều gì Kinh Thánh nói.

118 Đó là nan đề với hội thánh ngày hôm nay. Đó là nan đề chúng ta không thể có sự phục hưng ngày nay. Đó là nan đề với dân sự ngày nay. Họ đã bị đánh thuốc mê về mọi thứ, và mọi học thuyết có thể áp ra, cho đến nỗi họ không biết điều gì là đúng và sai. Một cách chính xác. Không thể nhớ Chúa của mình. Nó không thể nhớ Lời Ngài. Nó không thể nhớ lời hứa.

119 Đó thật sự là nan đề với dân Y-sơ-ra-ên, khi Chúa Jêsus đến. Họ không thể nhớ, rằng, “Một gái đồng trinh sẽ thọ thai.” Họ không thể nhớ rằng Môi-se đã nói, “Chúa là Đức Chúa Trời các ngươi sẽ lập lên một Đấng Tiên Tri như Ta.” Họ đã bị chứng quên thuộc linh.

¹²⁰ Điều đó hoàn toàn chính xác những gì hội thánh có ngày nay. Ngài phán, “Sẽ ứng nghiệm trong những ngày sau rốt,” rằng những điều này sẽ xảy ra, rằng chúng ta thấy đang xảy ra, và hội thánh ngồi như chết hoàn toàn. Đó là gì? Chứng quên thuộc linh. Chúng ta tự xưng là Ngũ Tuần, và không thể xác nhận, và không thể tự xác nhận trong Lời khi Nó được rao giảng trong quyền năng của sự sống lại của Đấng Christ; và Ngài ở đây giữa chúng ta, thực hiện điều đó, và đang làm chính xác những gì Ngài đã phán sẽ làm. Thế thì, hãy coi chừng, hệ thống giáo phái của chúng ta khiến chúng ta mắc chứng quên thuộc linh. Chúng ta đang bị đau. Chúng ta không biết mình thuộc về nơi nào. Người lấy giấy tờ của mình từ giáo hội *này* tới giáo hội *khác*, và nhà thờ *này*, và học thuyết *này* và học thuyết *kia*. Hiểu không?

¹²¹ Những gì chúng ta cần, lần nữa, là A-mốt khác xuất hiện, với CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Chúng ta sẽ tiếp nhận người không? Gần như họ đã làm. Họ không bao giờ tiếp nhận người. Họ sẽ không tiếp nhận người ngày hôm nay. Ông hầu như, không thể đưa đầu vào một nơi nào, để rao giảng. Vậy thì, điều đó hoàn toàn đúng, bởi vì hội thánh đang chịu đựng với chứng quên thuộc linh này.

¹²² Vậy thì, tại sao? Đức Chúa Trời đã hứa trong những ngày sau rốt này, “Khi Con Người sẽ được bày tỏ,” theo Lu-ca, chương thứ 17, “việc đã xảy đến trong thời Sô-đôm, sẽ xảy đến lần nữa.” Và nhiều người đã thấy nó thực hiện, và thậm chí một số người trong họ không tin điều đó. Họ nghĩ đó là thần giao cách cảm. Họ nghĩ đó là linh quỷ dữ. Đó là gì? Họ đang chịu đau với chứng quên thuộc linh. Điều đó hoàn toàn chính xác. Họ không thể hiểu được Chúa. “Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.” Những gì Ngài đã có lúc ấy, thì Ngài có hiện nay.

¹²³ Nhưng, điều đã xảy ra, thật sự không thể xác nhận chính mình với Lời nữa. Tại sao? Nó, nó không biết mình là nhà hội họp hay nó là một hội thánh. Nó không muốn bị gọi là nơi hội họp, và nó không thể được gọi là một hội thánh; vì, được gọi là một hội thánh, sẽ tự xác nhận với Đấng Christ. Điều đó cho thấy chứng quên thuộc linh của nó. Và nó không muốn bị gọi là một nhà hội họp. Vì thế nó không phải là hội thánh Ngũ Tuần,

hội thánh Giám Lý, và hội thánh Báp-tít; nó là nhà hội họp Ngũ Tuần, nhà hội họp Giám Lý, và nhà hội họp Báp-tít, vì nó không thể được xác nhận với Lời. Và khi Lời được biểu lộ, họ vẫn không tin Nó. Đó là một căn bệnh, chứng quên thuộc linh. Không thể tự xác nhận họ; họ không biết mình thuộc về nơi nào. Đúng thế.

124 Nó hoàn toàn chính xác như sự lai giống điều gì đó. Như tôi thường nói, “Tôi luôn nghĩ một trong những con vật ngu xuẩn nhất tôi từng thấy là con la.” Thấy đó, nó là sự lai giống. Đấy, mẹ nó là một con ngựa cái, cha nó là một con lừa, và nó thậm chí không biết nó thuộc về giống nào. Và điều trước tiên anh chị em biết, anh—anh—anh—anh chị em có thể gây giống nó và có được con lừa, và rồi...hay có được con la, nhưng con la không thể gây giống chính mình lại. Thấy đấy, nó không thể. Anh chị em không thể dạy nó điều gì. Nó rất cứng đầu bướng bỉnh. Anh em sẽ không bao giờ nói điều gì...Anh em có thể đặt cho chúng đôi tai to dài. Và nó sẽ chờ cho tới ngày dài nhất của đời nó, ngay trước khi nó chết, để đá anh em. Chỉ thế thôi. Nó luôn chờ đợi điều gì đó để sấn vào anh em, nếu nó có thể.

125 Và điều đó làm cho tôi nhớ đến nhiều người gọi là Cơ-đốc nhân lai giống. Họ lai giống hội thánh cho đến nỗi họ mắc chứng quên thuộc linh. Họ không thể tái sanh sản điều gì nữa.

126 Người ta nói về bắp lai. Bắp lai chẳng là gì cả. Nó là thứ dở nhất anh chị em từng đưa vào miệng mình, bất cứ thứ gì lai giống. Đó là lý do anh chị em phải lấy những cây nhỏ trong nhà kính này, và thứ lai giống, và phun thuốc cho nó và chữa bệnh cho nó và chăm sóc nó. Tại sao? Bởi vì chúng không thể giữ được những con bọ hung khỏi ở trên chúng.

127 Nhưng một loại thuần chủng, đích thực, anh em không phải phun thuốc khử trùng trên nó. Tự nó có Sức mạnh bên trong, để giữ cho những con bọ hung lìa khỏi nó. Đó là điều để giữ cho những con bọ hung không tin kia lìa khỏi một người có Thánh Linh chân thật đích thực.

128 Hãy lấy một con la già làm ví dụ, và anh em đi đến nói chuyện với nó, nói, “Này, cậu bé, ta muốn ngươi làm điều này, điều kia.”

129 Nó sẽ ngồi đó kêu, “Hô! Hô! Hô!” Đôi tai to vấy lên vấy xuống. Tôi đã thấy nhiều—nhiều người, tự xưng là Cơ-đốc nhân gần như thế.

130 Anh em nói, “Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Những kẻ tin sẽ có những dấu hiệu này.”

131 “Hô? Tôi tin thời kỳ phép lạ đã qua rồi. Hô? Hô? Hô?” Thấy đó, người ấy không biết điều mình tin. Anh ta không biết điều gì cả. Anh ta không biết mình đến từ đâu; anh ta không biết mình đang đi đâu. Anh ta mắc chứng quên của giống ngựa. Anh ta không biết mình từ đâu đến, và anh ta không thể đi xa hơn.

132 Nhưng tôi thích một con ngựa nòi thuần chủng chính hiệu.Ồ, nó quý phái. Anh em có thể nói chuyện với nó. Nó biết cha nó là ai, mẹ nó là ai, ông và bà của nó là ai. Nó đã có giấy tờ thuộc nòi tốt cho thấy nó đến từ đâu.

133 Và tôi thích một Cơ-đốc nhân nhà nòi, mà có thể hành động mọi cách trở về với Lời của Đức Chúa Trời, với ngày Lễ Ngũ tuần, và tự xác nhận họ ở đó với các thánh đồ, nơi mà Quyền năng của Đức Thánh Linh đã giáng trên họ. Đó là Cơ-đốc nhân nhà nòi. Người ấy biết mình từ đâu đến. Người ấy không được xác nhận với Giám Lý, Báp-tít, hay cái gì khác. Người ấy được xác nhận trong Lời của Đức Chúa Trời. Người ấy biết chính xác mình đang đứng ở đâu. Dòng Huyết hoàng gia của Cha người chảy qua người; Huyết của Đức Chúa Jêsus Christ. Người ấy biết Nó làm gì! Người ấy tin mọi Lời. Đức Chúa Trời làm việc qua người ấy và khẳng định nó với những dấu hiệu mà Ngài đã hứa kèm theo. Người đó không mắc chứng quên thuộc linh. Người ấy là thuần chủng đích thực. Tôi thích điều đó.

134 Nhưng hội thánh ngày nay bị một ca nặng về chứng quên thuộc linh. Nó không biết mình thuộc về đâu. Nó quên hết về Điều đó, quên tất cả những việc này mà làm cho nó thành một Hội thánh.

135 Điều gì đã làm cho chúng ta trở nên rất giàu có như hiện nay? Nó lại đi vào trong vị trí của Lao-đi-xê, trở lại trong nơi giàu có đó như Y-sơ-ra-ên đã có. Khi nó nghèo nàn và phải tin cậy Đức

Chúa Trời trong mọi sự nó có thể làm, mọi thứ nó có, nó đã tin cậy Đức Chúa Trời; Rồi Đức Chúa Trời đã ở cùng nó, và nó sống thuộc linh, và cứ như thế. Nhưng khi nó trở nên giàu có, đây là điều đã xảy ra: những thành phố của họ được xây cất lên, và phụ nữ của họ trở nên vô đạo đức, đàn ông của họ cho phép điều đó, các thầy giảng của họ hạ thanh chắn xuống, và họ lãng mạ các đấng tiên tri. Và đó là loại tình trạng họ mắc phải. Điều đã gây ra điều đó, là quên mất những ơn phước của họ đến từ đâu.

¹³⁶ Và anh chị em Giám Lý, và anh chị em Báp-tít, và anh chị em Trưởng Lão! Anh chị em Giám Lý có thể nhớ John Wesley. Anh chị em Báp-tít! Và John Smith đã khóc về công việc của dân sự cho đến nỗi vợ ông phải dẫn ông đến bàn ăn, mắt ông sưng húp, vì khóc và cầu nguyện suốt đêm dài. Việc gì vậy?

¹³⁷ John Wesley đã nói rằng một trong những điều vĩ đại...Tôi tin đó là một trong những tổ phụ Giám Lý đầu tiên đã nói, “Sự sỉ nhục của các con gái giáo hội Giám Lý, là bắt đầu trở nên rất thể tục, họ đeo nhẫn trên các ngón tay họ.” Ông sẽ nói gì bây giờ, với chiếc quần đùi?

¹³⁸ Điều gì đã xảy ra? Chứng quên thuộc linh. Chính xác những gì hiện có, quên mất anh chị đến từ đâu. Anh chị em đã có mọi thứ này bởi vì sự ban cho, sự nhân từ của Đức Chúa Trời ban nó cho anh chị em.

¹³⁹ Anh chị em nghĩ đây là một việc lạ chẳng? Thật hoàn toàn chính xác với Thánh Linh của Đức Chúa Jêsus Christ, lời tiên tri. Trong Khải huyền, chương thứ 3, nói, “Bởi vì người nói, ‘Ta giàu có rồi, ta không cần chi cả,’ mà không biết rằng mình nghèo ngặt, đui mù, khổ sở, khốn khó, lỏa lồ, mà không biết điều đó” Đấy, không biết điều đó! Điều gì vậy? Chứng quên thuộc linh. Họ không biết điều đó.

¹⁴⁰ Các giáo hội đã có—có tiền bạc lúc này. Hầu như, không có một nhà thờ nào, trong nước, một giáo phái, mà không đáng giá hàng triệu lần triệu đô-la. Xây dựng hàng triệu triệu đô-la cho các tòa nhà và các thứ, và rao giảng sự Đến của Chúa gần rồi. “‘Giàu có,’ và nói, ‘ta không cần chi hết.’” Họ có những thầy giảng có học vấn giỏi nhất chưa từng có, biết thần học nhiều hơn họ từng biết. Và họ có những tòa nhà to lớn nhất, những nơi lựa chọn

đẹp nhất trong thành phố. Họ có ngay lập tức những gì họ muốn làm. Và rồi họ đã làm gì? Mặc chứng quên thuộc linh và quên rằng chính là Đức Chúa Trời đã làm điều đó cho họ, giống như dân Y-sơ-ra-ên.

¹⁴¹ Và Kinh Thánh đã dự ngôn, Đức Chúa Jêsus Christ đã sai thiên sứ Ngài đến với Giảng và phán, thời đại hội thánh cuối cùng này sẽ có chứng quên thuộc linh này. Họ đã bị “khốn khổ,” hãy nhớ. Họ nghĩ họ quan trọng. Họ nghĩ họ có điều gì đó. Nhưng Ngài phán họ thì “khổ sở, khốn khó, nghèo ngặt, đui mù, lòa lồ, mà không biết điều đó.” Và không có cách gì nói cho họ biết.

¹⁴² Bây giờ, nếu một người ở ngoài phố đây, bị ghét bỏ, hay một người đàn bà, lòa lồ, ở trên phố, bị mù, mà ắt có một hình dạng đáng thương trong tình trạng đó. Nhưng rồi nếu họ có tâm trí tỉnh táo, biết họ là ai, rằng họ là một con người, và họ được cho là phải mặc áo quần; ồ, anh chị em đi ra đó; họ là—họ là con người, được cho là được xác nhận với loài người; và ở ngoài đó, “khổ sở, khốn khó, đui mù, và lòa lồ.” Và anh chị em đi tới với người đó, nói, “Anh ơi, anh lòa lồ.”

¹⁴³ “Này, đây! Tôi là Tiến sĩ A gì đó! Anh hãy lo công việc của chính anh. Tôi nói cho anh biết, tôi thuộc về giáo hội A gì đó! Không việc gì tới *anh*, anh là thánh quá máu, đừng nói gì với tôi!” [Băng trống—Bt.]

¹⁴⁴ Nói với họ, “Thật là sai cho con người làm điều này, và cho nhiều người làm những việc họ đang làm.”

¹⁴⁵ Và họ sẽ cho anh chị em biết rằng thầy giảng của họ có đầu óc rộng rãi. Hiếu không? Đó là gì? Đó là, họ đã quên các điều răn của Chúa Jêsus. Rồi bỏ rơi Ngài và những dấu kỳ phép lạ mà Ngài phán Ngài sẽ làm, họ không muốn tin điều đó. Đó là chứng quên thuộc linh. Đấy, họ đã quên! Và họ lòa lồ, mà không biết điều đó, không nhận ra nó.

¹⁴⁶ Họ nghĩ, “Chỉ vì tôi thuộc về giáo hội, đó là tất cả sự cần thiết.” Ồ, thưa anh em, điều đó không có ý nghĩa gì với Đức Chúa Trời hơn là một hội viên của Hội Tam điểm hay bất cứ thứ gì khác, bất cứ nhà hội họp nào khác. Thuộc về giáo hội, điều đó không có ý nghĩa gì với Đức Chúa Trời.

¹⁴⁷ Anh chị em phải là những con trai con gái của Đức Chúa Trời. Anh chị em phải được sanh ra thuộc về Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Trời là Lời. Khi tôi trở nên một phần của cha tôi, tôi trở nên thuộc về cha tôi hết thảy. Khi anh chị em trở nên một phần của Đức Chúa Trời, anh chị em trở nên Đức Chúa Trời, trong sự trọn vẹn. Toàn bộ Lời của Ngài, anh chị em tin tất cả về Nó.

Chứng quên thuộc linh!

¹⁴⁸ Điều gì xảy ra nếu như anh chị em không biết tên của mình là gì? Và nếu anh chị em, anh chị em xuất thân từ một gia đình tốt đẹp, mà tôi hi vọng thế, nếu anh chị em xuất thân từ một gia đình tốt đẹp trong dân sự, và điều gì xảy ra nếu anh chị em quên mất tên của gia đình mình, và đi ra ngoài, sống ô nhục? Họ nói, “Chẳng phải tên anh là Jones,” hay bất cứ điều gì đi nữa. “Ồ, tôi không biết mình là ai.” Hiểu không? Được rồi, đấy, đó là điều kinh khủng, lâm vào một tình trạng kinh khủng.

¹⁴⁹ Thế đấy, điều đó đúng là tình trạng hội thánh đã có. Nó được cho là đại diện của Đức Chúa Jêsus Christ. Nhưng nó đã quên điều đó, bởi vì nó đã có, đã bị tiêm nhiễm vào nó, những tín điều và những giáo phái, mà họ đã tiếp nhận thay vì Lời. “Và họ lờ mờ, đui mù, khổ sở, mà không biết điều đó,” và không có cách gì để nói cho họ biết.

¹⁵⁰ Tôi có thể không bao giờ được ở Birmingham lần nữa, nhưng đây là một lần họ sẽ nghe điều đó. Hiểu không? Hiểu không? Đúng. Tôi chỉ...Tôi không chịu trách nhiệm về điều gì ngoài việc gieo Hạt Giống. Đức Chúa Trời điều khiển Nó đi vào lòng đất nơi Nó được cho là chết.

¹⁵¹ Đã quên, đúng, họ đã quên Lời về lời hứa. Họ đã quên. Y-sơ-ra-ên đã ở trong tình trạng lộn xộn đó khi Chúa Jêsus đến. Nó đã quên. Họ nhìn, ồ, họ nói họ tin có một Đấng Mê-si đang đến. Nhưng khi Đấng Mê-si đến và xác nhận chính Ngài bằng Lời, họ đã có quá nhiều truyền thống cho đến nỗi họ làm cho Lời của Đức Chúa Trời không có hiệu quả.

¹⁵² Và Chúa Jêsus đã hứa, ngay trước thời kỳ cuối cùng, “Việc đã xảy đến trong thời Sô-đôm, thì cũng sẽ xảy đến như vậy.” Và nó đã được xác nhận, và nhiều người quá truyền thống đến nỗi

họ đã làm cho Lời hứa của Đức Chúa Trời không có hiệu quả, bởi truyền thống của họ. Chứng quên thuộc linh! Chứng quên thuộc linh chính xác với những gì nó hiện có. Thấy đó, họ đã quên những điều này.

153 “Ồ, tôi thuộc về *điều này*. Tôi—tôi đã làm *điều này*. Tôi đã nhảy múa trong Đức Thánh Linh. Tôi đã làm *điều này*.”Ồ, chà, chà, điều đó chẳng liên quan gì với nó, không chút nào.

154 Làm sao anh chị em có thể là Cơ-đốc nhân mà lại chối bỏ Lời? Anh chị em không thể làm thế. Đức Chúa Trời là Lời. Nếu Lời ở trong anh chị em, anh chị em và Lời giống nhau. Tất cả Lời có, anh chị em có. A-men. Nếu tôi đang sống trong thế hệ này, những gì sự phân bố của Lời đã hứa cho thế hệ này, tôi phải có điều đó. Nếu tôi sẽ là một Cơ-đốc nhân, tôi phải được xác nhận với tất cả điều mà Kinh Thánh giảng dạy và ủng hộ.

155 Halêlugia! Cứ gọi tôi là thánh quá máu, dù thế nào đi nữa, và tôi cảm thấy rất ngoan đạo ngay bây giờ. Vâng, thưa quý vị.

156 Tôi phải được xác nhận với mọi việc mà Kinh Thánh tuyên bố. Và Nó đưa ra lời tuyên bố, và, nếu tôi đã không bị đập vào với chứng quên thuộc linh ngày hiện đại này, tôi sẽ và có thể được xác nhận với Nó. Nếu tôi chối bỏ Lời, thì tôi mắc chứng quên thuộc linh; điều gì đó đã xảy ra, tôi phải chấp nhận một tín điều hay một giáo lý, hoặc là giáo hội hay là một nhóm người nào đó. “Tôi không thể làm thế,” khi mà Lời chưa đến và xác nhận chính Nó.

157 Đó là lý do Chúa Jêsus không được nhận biết. “Ồ,” họ nói, “ồ, người này là thánh, và thầy tế lễ thánh của chúng tôi, thầy tế lễ thánh *này* của chúng tôi.”

158 Chúa Jêsus phán, “Các người thuộc về cha các người, là ma quỷ, và các người sẽ làm công việc của nó.”

159 Anh chị em biết Ca-in cũng đã dâng của lễ tốt không? Ông chân thành, dựng bàn thờ, quì xuống và thờ phượng, và dâng của lễ, và cầu nguyện với Đức Chúa Trời. Và nếu, Đức Chúa Trời, đó là tất cả điều Đức Chúa Trời đòi hỏi, vì anh em thuộc về hội thánh và có một bàn thờ, dâng phần mười và đi nhà thờ, và sống một đời sống tốt lành; nếu đó là mọi điều Ngài đòi hỏi, thì Ngài

đã không công bình với Ca-in, vì ông đã làm tương tự. Vâng, thưa quý vị. Điều đó hoàn toàn đúng.

¹⁶⁰ Nhưng *tôn giáo* có nghĩa là “một sự che phủ,” và anh chị em không thể được bao phủ bằng việc lành của chính mình. Có một điều duy nhất mà Đức Chúa Trời sẽ chấp nhận, và đó là Huyết của Đức Chúa Jêsus Christ. Đó là sự bao phủ duy nhất. Bên ngoài Điều đó, nếu anh chị em nói, “Giữ tín điều,” chứng quên thuộc linh! Đó là những gì xảy ra.

¹⁶¹ Bây giờ để ý, họ đã quên Lời của mình. Họ đã quên Kinh Thánh. Họ đã quên lời hứa. Họ đang cố sống trong ánh sáng hào nhoáng của những gì Giám Lý đã có, những gì Báp-tít đã có, những gì người khác đã có. Đây là lời hứa của thời đại này, và Đức Chúa Trời đang phán Nó qua Lời Ngài, và xác nhận lại và chứng minh rằng Lời là vậy, mà họ vẫn không tin Nó. Chứng quên thuộc linh! Điều đó hoàn toàn chính xác. Toàn bộ, toàn bộ những chứng quên thuộc linh, hoàn toàn không tin Nó chút nào.

¹⁶² Một người lính Pháp. Tôi đã được kể một câu chuyện nhỏ; trước khi chúng ta kết thúc. Tôi không biết thậm chí đã trễ rồi, và tôi còn khoảng mười trang ghi chú ở đây; chắc phải để dành thì giờ khác nào đó. Để ý, một người lính Pháp. Họ có một đám lính từ quân đội, và họ mắc chứng quên này. Đó từ một cú sốc, trong trận chiến. Và họ có một chương trình, và họ—họ đã gọi lên và để cho nhiều người mà đã quên những người thân yêu gọi và xem thử họ có xác nhận được những anh chàng này không. Không có hi vọng gì cho họ, có lẽ một hay hai người, trong số đó, nắm được điều đó. Và sau đó người ta đã đem những người còn lại, đưa vào trong dưỡng trí viện, nơi đó họ phải ở suốt quãng đời còn lại.

¹⁶³ Họ sẽ đi lên sườn đồi, đi xe lửa; và họ ngừng lại ở nhà ga, để những chàng trai đi ra và đuổi chân. Và những người lính canh đã đi ra trên đồi, theo dõi họ, bởi vì chứng quên, ồ, họ—họ phải canh chừng những người đó.

¹⁶⁴ Vì thế họ theo dõi một người trẻ tuổi ở đó, anh ta đi ra và bắt đầu nhìn quanh ở bể đựng nước đó, nhìn khắp trên đồi. Người đó chà xát mặt, và xem xét cẩn thận. Và anh ta nhìn lại lần nữa, và anh thấy bể nước đó. Anh ta nhìn quanh khắp nhà ga, và bắt

đầu bước đi. Thay vì người lính gác bắt anh ta dừng lại, người đó lại đi theo anh ta.

¹⁶⁵ Anh ta đi lên trên đồi, xuống con đường nhỏ, quay sang phải và đi lên ngọn đồi nhỏ khác, và đến một căn nhà nhỏ bằng gỗ. Anh ta nhìn. Trên thềm nhà, một ông lão chống gậy bước ra, đi ra và choàng tay ôm anh. Nói, “Con của ta, ta biết con sẽ trở về. Họ đã nói với ta con đã chết, nhưng ta biết con sẽ trở về.” Và chàng trai đó trở lại bình thường. Chứng quên lìa khỏi anh. Anh ấy có thể nhận ra mình là ai. Anh ta biết đó là cha mình.

¹⁶⁶ Ô, hỡi chiến sĩ Thập tự, mà bị sốc do huấn luyện quá nhiều, rất nhiều cú sốc về giáo phái và tín điều, và những việc thuộc về thế gian, tại sao anh em không chỉ dừng lại vài phút và đi tìm xem ở Kinh Thánh? Có lẽ đi lang thang đây đó, và anh em có thể tìm thấy chính mình được xác nhận ở đây trong Lời, như một người tin, một trong những ngày này. Anh em có thể không biết Ngài. Anh em có thể trở về với chính mình, giống như người con trai hoang đàng đã làm, và tìm thấy chính mình. Anh em có thể tìm thấy sự xác nhận của mình trong Lời của Đức Chúa Trời.

¹⁶⁷ Người nào đó nói, ngày nọ, cách đây không lâu, nói, “Nhưng, Anh Branham à, hãy nhìn xem những người Ngũ Tuần chúng tôi, chúng tôi có những nhà thờ thật tốt đẹp. Ô, chúng tôi, chúng tôi có những mục sư truyền đạo đã được đào tạo.”

¹⁶⁸ Hãy lắng nghe, khi một người cưới một người vợ, người đó không dựa vào vẻ đẹp của cô ấy. Không. Người ấy tin cậy vào lòng chung thủy của lời nguyện ước của nàng, lời nàng. Người đó không tin vào vẻ đẹp của nàng. Người ấy tin vào lòng chung thủy của nàng.

¹⁶⁹ Đó là cách khi anh chị em được gả cho Đức Chúa Trời, anh chị em không tin vào nhà thờ đẹp đẽ to lớn nào đó anh chị em có thể xây dựng, nhưng vào lời hứa mà Đức Chúa Jêsus Christ đã hứa, rằng, “Ta hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.” Anh chị em tin điều đó không? [Hội chúng nói, “Amen.”—Bt.]

Chúng ta hãy cúi đầu cầu nguyện trong giây lát.

¹⁷⁰ Tôi tự hỏi, tối nay, trong nhà thờ này ở đây nơi dân sự đang ngồi, nơi có quý ông bà là dân được ràng buộc Đời đời, Mãi mãi, và anh chị em biết rằng ngày nào đó anh chị em phải gặp Đức Chúa Trời. Tôi tự hỏi nếu anh chị em có một chút hơi thở của chứng quên thuộc linh đó, và anh chị em sẽ...Anh chị em được xác nhận trong sự việc sai, và anh—anh chị em hầu như thích đi lang thang, tối nay, và tìm thấy xem mình có được xác nhận trong Chúa Cứu Thế Jêsus không? Mời anh chị em giơ tay lên, nói, “Xin cầu nguyện cho tôi, Anh Branham, tôi—tôi muốn được xác nhận như là một Cơ-đốc nhân chân thật, một người tín hữu chân chính.” Xin Chúa ban phước cho anh. Xin Chúa ban phước cho chị. Chúa ban phước cho em! Ồ, vâng, khắp nơi. Chúa là Đức Chúa Trời ban phước cho anh chị em.

¹⁷¹ Người nào đó đứng trên ban công, bạn nói, “Anh ơi, tôi thật sự tin rằng đó là Lễ thật. Tôi tin, như những Cơ-đốc nhân, chúng ta không phải là Cơ-đốc nhân như họ cách đây nhiều năm.”

¹⁷² Còn anh chị em những người Ngũ Tuần thì sao, khi cha mẹ của anh chị em thường đứng trên đường phố ở đây, và đập vào cái trống cơm. Và mẹ của anh chị em, bà đã phải...bà đã mệt mỏi, và tranh đấu cho đứa con nhỏ của bà. Đôi khi anh chị em phải đi ra không có quần áo, và mọi thứ khác, nhưng cha mẹ của anh chị em trung tín với Cứu Cánh, để nắm giữ Đấng Christ.

¹⁷³ Hãy nhìn xem những gì anh chị em những người Ngũ Tuần đã làm. Cách đây năm mươi năm, anh chị em ra khỏi tổ chức. Đó là điều khiến anh chị em là Ngũ Tuần, anh chị em tự phân rẽ với những người không tin. “Và giống như heo đã rửa sạch rồi lại lăn lóc trong vũng bùn, và chó liếm lại đồ nó đã mửa,” anh chị em đã trở lại ngay và làm giống như vậy, làm giống như thứ hỗn độn mà anh chị em đã bước ra khỏi. Việc gì vậy? Chứng quên thuộc linh bộc phát giữa dân sự. Anh chị em có những tín điều và những giấy tờ giáo phái của mình lúc này, và anh chị em đi đến với những người còn lại của họ, muốn ở với những người còn lại của họ. Anh em cho phép phụ nữ của mình cắt tóc ngắn, mặc đồ ngắn. Anh em, anh em đang cho phép họ làm tất cả những điều này, cho phép tất cả thứ này vào trong—trong các nhà thờ. Điều gì vậy? Chứng quên thuộc linh.

¹⁷⁴ Thế thì, điều trước tiên anh em biết, khi Đức Chúa Trời bắt đầu thăm viếng giữa dân sự, thì điều gì xảy ra? Anh chị em không thể tiếp nhận nó. Đây, anh chị em bị đau nặng với chứng quên đó, đây, điều duy nhất anh chị em từng nghe. Anh chị em không nghĩ mình nên bước ra khỏi tín điều đó chỉ một vài phút và cầm lấy Kinh Thánh, xem thử Cơ-đốc nhân được xác nhận giống như thế nào chẳng? “Những kẻ tin sẽ được các dấu lạ này!”

¹⁷⁵ Công vụ, Phi-e-rơ nói, “Hãy hối cải, ai nấy trong anh em, phải nhân Danh Đức Chúa Jêsus chịu phép báp-têm để được tha tội mình, rồi sẽ được lãnh sự ban cho Đức Thánh Linh; vì lời hứa thuộc về các ngươi, và con cái các ngươi, và thuộc về hết thầy mọi người ở xa, tức là bao nhiêu người mà Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ gọi.” Nếu họ nói với anh chị em Điều đó không phải vậy, thì mục sư của anh chị em bị một ca hội chứng quên thuộc linh trầm trọng. Ông ta không thể tìm thấy chính mình được xác nhận với Hội thánh đó; không phải tổ chức; Hội thánh, một Thân thể màu nhiệm của Đấng Christ.

¹⁷⁶ Giờ này Đức Thánh Linh ở đây. Ngài ở đây để làm hoàn toàn chính xác những gì Ngài đã hứa làm. Vậy thì trong khi anh chị em ở đây với đầu cúi xuống, cứ cầu nguyện. Hãy để Đức Thánh Linh phán, chính Ngài. Và xem thử đây...Bất cứ ai cũng biết điều đó, lời hứa, những gì nó dành cho ngày hôm nay. Bây giờ anh chị em có nhu cầu, tối nay, anh chị em, nhiều người giơ tay lên. Trước khi anh chị em làm điều đó...

¹⁷⁷ Tôi tự hỏi, trong khi chúng ta ở đây và thực sự cầu nguyện cho người đau, tôi tự hỏi anh chị em có thể bỏ đi sự không tin đó không, giáo phái đó, tín điều đó mà nói với anh chị em những điều này không phải vậy, người đó mà sẽ nói với anh chị em Điều đó thuộc về ma quỷ. Khi họ làm thế, “Họ sẽ không bao giờ được tha thứ, trong đời này hay đời sau.” Nếu Đây là Lẽ thật thì sao? Cứ suy nghĩ, nếu Nó là thế, thì anh chị em ở đâu? Đây, anh chị em không phải nói ra điều đó; chỉ tin điều đó trong lòng. Và có nhiều người ở đây tin điều đó. Tôi đã ngồi ngay tại đây, trong hai đêm trước, làm việc dưới điều gì đó, chỉ, chà, cố giữ và kìm hãm lưỡi mình, để đừng gọi điều đó ra ngay.

¹⁷⁸ Và nên nhớ, thưa các bạn, đó là giữa anh chị em và Đức Chúa Trời. Điều gì xảy ra nếu nó sai, và anh chị em đang nghĩ điều đó? Anh chị em biết điều gì xảy ra, anh chị em sẽ không bao giờ được tha thứ về điều đó. Chúng quên thuộc linh, anh chị em sẽ đi ngay vào sự chết Đời đời, sự vô tín. “Ai không tin thì đã bị đoán xét rồi!”

¹⁷⁹ Giờ này cầu nguyện cho sự đau yếu của anh chị em, nói, “Lạy Chúa Jêsus, Ngài đã hứa. Con...”

Có lẽ có một số người lạ ở đây, mà chưa bao giờ đến đây.

¹⁸⁰ Chúa Jêsus đã hứa, “Như đã xảy ra,” tôi sẽ lấy một câu Kinh Thánh, “trong thời của Lót,” khi Đức Chúa Trời được biểu lộ trong một thân thể xác thịt; và dân sự, Áp-ra-ham, nhóm người được chọn, nhóm được gọi ra. Và tên của Áp-ram được đổi thành Áp-ra-ham, rồi ông đã thấy Lời đã trở nên xác thịt, và Nó phân biệt ý tưởng trong lòng của Sa-ra.

¹⁸¹ Và khi Dòng dõi Thánh của Áp-ra-ham tiếp tục phát triển, đó là những gì Ngài đã làm, và họ đã gọi Ngài là “một con quý.”

¹⁸² Ngài phán, “Bây giờ khi Đức Thánh Linh đến, cũng sẽ làm giống như vậy.” Phán, “Bây giờ khi các người gọi Ta như thế thì có sự tha thứ, nhưng, khi các người nói nghịch lại Đức Thánh Linh, thì không có sự tha thứ đâu.”

¹⁸³ Bây giờ cầu xin Ngài, trong Quyền năng của Ngài, đến qua cử tọa này, bất cứ anh chị em ở đâu, và với sự phân biệt thuộc linh của Ngài tỏ cho thấy rằng Ngài là Lời. Vì thế nếu có sự đau đớn nào ở đây vì chúng quên, mà họ sẽ không...sẽ không có một lời xin lỗi, trước sự kêu gọi tin nhận này.

¹⁸⁴ Nguyện xin Chúa là Đức Chúa Trời giúp đỡ. Giờ này chúng ta cúi đầu, cung kính cầu nguyện.

¹⁸⁵ Thấy đấy, có một quý cô đang ngồi đây trước tôi. Cô đưa tay lên trước mặt cô. Cô đang đau đớn vì tình trạng cột sống. Và cô cũng bị bất an. Cô bị đau dạ dày. Và cô đang ngồi đây trước tôi bây giờ. Và cô có thể biết, cô không phải là người ở vùng này. Cô đến từ thành phố gọi là Macon. Đúng thế. Cô tin Đức Chúa Trời có thể bảo cho tôi biết cô là ai không? Cô là Cô Ayers. Nếu đúng thế, hãy giơ tay lên. Tôi là người lạ với cô. Đúng thế, phải

không? Bây giờ bệnh của cô đã hết. Đức Chúa Jêsus Christ; cô đã chạm vạt áo Ngài. Ngài đã khiến cô khỏe mạnh. Bây giờ chỉ tin điều đó.

¹⁸⁶ Có một người đàn ông đang ngồi phía sau của tòa nhà. Ông đang tìm kiếm phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh. Ông muốn được phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh. Ông đứng ở đây phía trước tôi. Ông cũng, không phải là người ở đây. Ông đến từ Carolina, Charlotte. Tên ông là Lepoe. Hãy tin hết lòng, và Đức Chúa Trời sẽ đẩy ông bằng Đức Thánh Linh, người anh em của—của tôi, nếu anh sẽ tin điều đó.

¹⁸⁷ Ở đây, trên phía bên phải tôi, đây là một—một người đàn ông và vợ ông đang ngồi ngay phía trước tôi đây. Đó là một cặp vợ chồng già, phía bên phải tôi. Bà ấy đang ngồi trong tình trạng đau ruột kết. Chồng bà bị đau tim. Họ không phải là người ở đây. Họ đến từ Tennessee. Ông và Bà Thomas, nếu quý vị tin hết lòng, hãy giơ tay lên và quý vị có thể nhận được sự chữa lành của mình. Đức Chúa Jêsus Christ làm cho ông bà khỏe mạnh. Đó chính xác những gì Ngài đã hứa thực hiện. Nhưng tôi chưa hề thấy hai người trong đời.

Chứng quên thuộc linh!

¹⁸⁸ Chúa Jêsus phán, “Kể nào tin Ta cũng sẽ làm các công việc Ta làm. Còn ít lâu, thế gian sẽ không thấy Ta nữa; tuy nhiên các người sẽ thấy Ta, vì Ta,” đại từ nhân xưng, “sẽ ở cùng các người, ở ngay trong các người, cho đến tận thế.” “Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.”

¹⁸⁹ Bây giờ, với quý ông bà ở đây, mà thật sự có điều gì đó không ổn với quý vị, mà quý vị đơn giản là không thể thấy làm cách nào...Quý vị, quý vị muốn tin, nhưng quý vị thật sự không thể vào trong nó, và quý vị muốn được cầu nguyện cho, quý vị muốn tin nhận Ngài trong khi quý vị ở trong sự Hiện diện của Ngài, mời quý vị đến và đứng ngay ở đây bên cạnh tôi, để tôi cầu nguyện và đặt tay trên quý vị. Nếu quý vị đến ngay tại đây giờ này, quý vị nào đang chịu đựng như thế, với chứng quên thuộc linh, và muốn được cầu nguyện cho, để quý vị được buông tha khỏi điều đó. Nếu quý vị không phải là một—không phải là một người tin, nhưng muốn được cầu nguyện cho, hãy lên đây và đứng. Xin

Chúa ban phước cho anh, anh bạn trẻ. Còn ai khác đến không? Xin Chúa ban phước cho bà, thưa bà. Hãy đến. Xin Chúa ban phước cho cô, quý cô. Người nào khác đến không? Hãy đến, đứng ngay tại đây, ngay bây giờ.

¹⁹⁰ Chứng quen thuộc linh, tôi không muốn bị quấy rầy với điều đó. Chúa cấm. Xin để tôi—xin để tôi chết cái chết của một—của bất cứ điều gì, nhưng đừng bao giờ để tôi chết cái chết đó như một người không tin.

¹⁹¹ Hãy đến, tin nhận Ngài giờ này. Các bạn sẽ đến chứ? Hãy đến từ, và đi xuống khỏi ban công, thưa các bạn. Chỉ vài bước đi xuống đây, và điều đó có thể có ý nghĩa khác biệt giữa sự chết và Sự Sống, với các bạn.

¹⁹² Hãy xem, tôi không thể làm cho Đấng Christ thực hiện điều gì. Đấng Christ không phải làm gì ngoài một việc: Ngài phải giữ Lời Ngài. Ngài phải làm điều đó để là Đấng Christ, là Đức Chúa Trời. Ngài phải giữ Lời Ngài.

¹⁹³ Bây giờ nên nhớ, nếu các bạn không tin chắc về từng trái của mình, tại sao không đi xuống đây giờ này. Nếu các bạn thuộc về một giáo phái, nếu các bạn là con cháu Ngũ Tuần, Đức Chúa Trời không có cháu nội nào. Ngài có các con trai và con gái, nhưng không có cháu trai và -cháu gái. Hiểu không? Đức Chúa Trời không có cháu. Ngài chỉ có các con trai và con gái, và các bạn biết mình không phải.

¹⁹⁴ Có thể các bạn nói tiếng lạ, các bạn có thể nhảy múa, các bạn có thể làm tất cả *điều này*. Điều đó được lắm. Tôi không có gì chống lại nó. Nhưng nếu các bạn vẫn mắc chứng quen thuộc linh, cứ đi xuống, và đến ở đây và đứng đây. Chúng ta hãy cầu nguyện về điều đó. Các bạn nói gì? Thuộc viên giáo hội, chỉ là một—một thuộc viên bình thường của giáo hội, tại sao các bạn không lên đây và chúng ta hãy giữ bỏ điều đó ngay bây giờ?

¹⁹⁵ Tôi không muốn rời khỏi Birmingham ở đây, và biết rằng ngày nào đó, khi sự Phán xét đến, và tôi phải đứng lúc đó trước anh chị em...Nên nhớ, tôi sẽ gặp lại anh chị em. Nếu tôi không bao giờ gặp anh chị em ở đây về điều này, hoặc là tôi sẽ gặp anh

chị em tại nơi Phán xét và tôi phải trả lời cho những gì tôi đã nói tối nay.

196 Bây giờ hãy lắng nghe. Hãy ăn năn, các bạn ơi! Hãy ăn năn, hãy ra khỏi nó. Hãy ra khỏi nơi đó. Cứ tiến lên giờ này.

197 Điều đó phải làm cho mọi người nữ cắt tóc ngắn bằng bình trong đất nước này, hay nơi này, đi lên đây bây giờ. Điều đó hoàn toàn đúng. Rằng, rằng các bạn không có đủ ân điển để thật sự nói, “Tôi—tôi—tôi—tôi muốn, tôi muốn để tóc dài, Anh Branham.” Nó phải... “Tôi phải...Ồ, tôi không có ơn để làm điều đó.”

Ồ, anh chị em nói, “Điều đó quan hệ gì với nó không?”

198 Cách đây không lâu ở đây, một mục sư thật có quyền lực đến với tôi, và nói, “Tôi muốn đặt tay trên anh, Anh Branham à.” Nói, “Mọi người xem anh như là một tiên tri.”

Tôi nói, “Tôi không hề nói tôi là một tiên tri.”

199 Ông ấy nói, “Nhưng nhiều người xem anh như thế. Anh luôn luôn đả kích phụ nữ, về việc mặc đồ ngắn,” và—và, ồ, một người Ngũ Tuần. Và nói, “Về việc mặc đồ ngắn, và cắt tóc ngắn, cùng các việc khác.” Nói, “Đó không phải là việc của anh.”

Tôi nói, “Thế thì việc của ai?”

200 Và ông ấy nói, “Chính dân sự, tại sao anh không dạy phụ nữ cách sống, có được những ân tứ thuộc linh vĩ đại, và giúp đỡ nhiều người, thay vì cố gắng để...” Nói, “Họ coi trọng anh. Những gì anh nói với họ, họ sẽ tin anh.” Nói, “Tại sao anh không nói với họ cách để có được những ân tứ lớn lao và giúp đỡ dân sự, thay vì luôn luôn chỉ trích họ?”

201 Tôi nói, “Làm sao tôi có thể dạy họ môn đại số khi họ chưa biết bảng chữ cái?” Hiểu không? Hiểu không?

202 Anh chị em phải bắt đầu từ phía dưới, ăn năn hoặc hư mất! Bây giờ anh chị em có thể làm theo ý mình, ăn năn hoặc hư mất! Đức Chúa Jêsus Christ hoàn toàn xác nhận chính Ngài ở đây, đêm này sang đêm khác. Và đây là đêm chúng ta đang cân nhắc vì sự cứu rỗi này. Chỉ vài bước lên đây, và tôi đã dành nhiều thì giờ chờ đợi.

203 Nên nhớ, hồi Birmingham, máu của các bạn không ở trên tôi. Tôi vô tội. Và nếu các bạn thật sự có Đức Thánh Linh rồi, các bạn có cơ hội để đến giờ này. Và nếu các bạn đang trải qua với một thái độ theo giáo hội một cách hình thức nào đó mà đã khiến cho các bạn mắc chứng quên thuộc linh, tại sao các bạn không đến? Chúa Jêsus là phương thuốc điều trị. Bạn sẽ đến chứ?

204 Hiện giờ một số người rời khỏi ban công. Tôi đang chờ đợi để xem thử họ đi đâu, đi ra ngoài hay đến với bàn thờ. Những người này xuống đây, tiếp tục đi đến. Đúng thế. Các bạn ở đây, đến đứng quanh bàn thờ, nói, “Tôi đã giải quyết xong với điều này.” Vâng, họ đang đi xuống, hai quý bà. Tốt lắm.

205 Hãy tiếp tục đến ngay giờ này. Chỉ vài bước thôi. Những bước chân đó có thể có ý nghĩa khác biệt.

206 Bây giờ, nhìn này, tôi muốn hỏi anh chị em đôi điều. Nếu Ngài đến tối nay thì sao? “Ồ,” nói, “Ngài sẽ không đến.” Tôi không biết Ngài đến hay không. Đây là dấu hiệu cuối cùng. Nên nhớ, CHÚA PHÁN NHƯ VẬY! Anh chị em có bao giờ nghe tôi nói điều gì mà không đúng không? Anh chị em đang thấy dấu hiệu cuối cùng của mình. Điều đó phù hợp với Kinh Thánh. Anh chị em đã thấy dấu hiệu cuối cùng, hồi người Ngũ Tuần. Đừng lẫn lộn bây giờ với những gì Ngài đã hứa với Y-sơ-ra-ên sau khi sự Cát lên; đó không phải là anh chị em. Anh chị em đã xong, lúc đó. Hiểu không? Hiện giờ là thời của anh chị em. Hiện giờ là dấu hiệu của anh chị em. Hiện giờ là thì giờ của anh chị em. Đừng từ chối Nó. Đừng làm thế. Tốt hơn anh chị em hãy đến. Anh chị em tin tôi là đây tớ của Đức Chúa Trời không? Hãy nhớ.

207 Hồi Birmingham, tôi chưa bao giờ gặp những người tốt đẹp hơn. Anh chị em là một dân tốt đẹp nhất tôi muốn gặp trong đời, nhưng anh chị em cần có sự phục hưng. Anh chị em đang chết. Anh chị em đang bị chứng quên thuộc linh. Anh chị em đang hấp hối. Đừng làm thế. Hãy phục hưng những gì anh chị em đã có. Hãy nuôi dưỡng lại điều đó lại, nhanh lên, trước khi Chúa Jêsus đến.

208 Được rồi, trong lúc họ...Cứ tiến lên. Cứ để họ đến cho đến khi chúng ta có được tất cả, những người mà Chúa đang gọi, lên đây. Hãy đến giờ này.

209 Hãy giữ bỏ chứng quên đó. Danh Y đại tài đang ở đây giờ này để chữa lành bệnh đó, lấy nó ra khỏi anh chị em. Ngài đã chứng minh Ngài ở đây. Bao nhiêu anh chị em sẽ xác nhận điều đó, bằng cách giơ tay lên, nói, “Tôi thật sự tin điều đó; rằng Ngài đã phán Ngài sẽ làm điều này”? Hiểu không? Hiện giờ Ngài ở đây. Hiểu không? Hiểu không? Anh chị em hãy tin.

210 Và bao nhiêu anh chị em biết rằng tôi đang nói với anh chị em sự thật, rằng anh chị em đang chết và cần một sự phục hưng? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Hiểu không? Đó là sự thật.

211 Anh chị em là những người tốt. Anh chị em không thể tìm thấy điều gì tốt hơn. Không có con tim nào tốt hơn con tim đang đập dưới những chiếc áo sơ mi cũ kỹ miền Nam này ở dưới đây. Đúng thế, những người chân thật! Nhưng, thưa các bạn, tốt hơn các bạn nên thức tỉnh, nhanh lên! [Anh Branham đập mạnh trên bục giảng—Bt.] Trong thì giờ mà anh chị em không nghĩ đến, nó có thể xảy ra. Nó có thể không xảy ra; tôi không biết.

212 Nhưng, nên nhớ, anh chị em đang nhận lấy lời cảnh báo, vậy hãy chạy trốn trong khi anh chị em có thì giờ để chạy trốn. Hãy đến bây giờ. Chừng nào họ còn đến, tôi sẽ tiếp tục chờ đợi, vì có lẽ... Một linh hồn đáng giá hơn cả vạn thế gian. Và chừng nào dân sự còn đang xưng nhận...

213 Tôi muốn thấy điều này bùng nổ thành một cuộc phục hưng to lớn mà sẽ đặt đế ở mọi nhà thờ ở quanh đây; nếu các bạn có thể phá bỏ sự khác biệt và loại bỏ đi mọi sự ích kỷ đó, và tiếp nhận Đức Thánh Linh. Các bạn đã tuyên bố mình tin Điều đó. Các bạn đã tuyên bố tin Ngài, và khi Ngài đến để xác nhận chính Mình, thì các bạn sẽ tách ra khỏi nhau. Tại sao không kết hiệp tấm lòng chúng ta với Lời Đức Chúa Trời và tin Lễ thật? Đó là điều chính yếu. Các bạn sẽ cứ tiếp tục sự chết, hấp hối, và các bạn sẽ đi thẳng vào Lao-đi-xê. Chính xác những gì Ngài đã hứa, Nó sẽ xảy ra cách ấy. Sao các bạn không đến giờ này? Bây giờ là thì thuận tiện. Bây giờ là lúc tin nhận. Hãy xem những gì Đức Thánh Linh sẽ làm.

214 Bây giờ tôi muốn tất cả các mục sư truyền đạo ở đây, những người mà quan tâm đến những người này, cũng hãy đến cầu nguyện với tôi. Hãy lên đây, tất cả những mục sư truyền đạo

quan tâm đến những người này. Hãy đến, cứ đến ngay đây, và ở giữa những người này, mục sư truyền đạo hay một nhân sự, một nhân sự đặc lực, những người nữ muốn đứng với những người nữ này bây giờ. Tôi sẽ tin, với cả tấm lòng, rằng Đức Thánh Linh sẽ đến trong nơi này ngay ở đây và xác nhận chính Ngài giữa tất cả những người này.

215 Bây giờ trước tiên, xin để tôi hướng dẫn những người này ở đây. Bây giờ, thưa các bạn, bất kể các bạn ở đây vì điều gì, Ngài biết. Và tôi có thể chứng minh điều đó với các bạn, Điều đó sẽ lấy, từng người một, hãy mang từng người một ở đây lên bục giảng này, và sẽ không có điều gì mà Ngài không tỏ lộ. Bây giờ điều đó đã xảy ra từ khi tôi còn bé. Sự ban cho đó không phải là vấn đề. Nhưng vấn đề là, anh chị em có thể tin nhận nó không? Anh chị em tin điều đó không? Bây giờ Ngài ở đây. Vậy, nếu Ngài ở đây, thì có một điều duy nhất, Ngài giữ Lời Ngài. Thế thì chỉ tin rằng các bạn tin nhận nó, và chấp nhận nó, và giơ tay lên và nói, “Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, con ở đây để tin nhận điều đó,” và cứ ở lại đó cho đến khi nó xảy ra.

216 Giống như Buddy Robinson đã nói lần nọ, trong một cánh đồng bắp. Ông nói, “Lạy Chúa, nếu Chúa không ban Đức Thánh Linh cho con, khi Chúa trở lại Ngài sẽ tìm thấy một đồng xương đang nằm ngay tại đây.” Ông đã hoàn toàn nghiêm túc. Và các bạn sẽ không nhận được điều gì từ Đức Chúa Trời cho đến khi các bạn có được đủ tuyệt vọng.

217 Bây giờ, anh chị em để ý vụ mùa của ngày hôm nay, anh chị em có để ý ngày hôm nay chúng ta làm gì không? Chúng ta, thật sự, chúng ta có đủ Đức Chúa Trời ở gần chúng ta cho đến khi chúng ta đi lên nơi bục, chúng ta nói, “Vâng, có lẽ tốt hơn tôi nên đi ra.” Bây giờ đây là kinh nghiệm của toàn thế giới. “Vâng, tốt hơn là tôi nên đi lên và đứng dậy.” Nói, “À, à, tôi không biết. Tôi đây, đây.” Hừ! Thật là một nơi tốt đẹp để ở! Không có lửa cháy. Không có sự nhiệt thành. Không có một sự “đi vào Nó!” Và, như là một nhà truyền giảng phúc âm, điều đó thật sự giết tôi khi thấy dân sự của Đức Chúa Trời ở trong tình trạng ấy. Chúng ta phải bốc cháy với nhiệt huyết.

218 Nhưng, anh em thấy, đó là gì? Đó chính xác là những gì tôi đã nói với anh chị em. Khải Huyền 3, “Các người hâm hăm. Và,” Ngài phán, “bởi vì các người hâm hăm, nên Ta sẽ mở các người ra khỏi miệng Ta.” Đúng thế không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Đó là những gì Ngài đã phán. Và, nếu Ngài đã phán điều đó, thì đó là điều Ngài sẽ làm. Vậy chúng ta đừng là đám đông đó.

219 Anh chị em ở đây, có nhu cầu. Chúng ta hãy nhận lấy Điều đó, hay là chết, ngay tại đây. Đúng thế. Chúng ta hãy nhận lấy Nó, hoặc là chết.

220 Bây giờ, thưa anh, chị em yêu dấu của tôi, nếu tôi có thể đi xuống và giúp đỡ anh chị em làm điều gì đó, tôi chắc chắn làm điều đó. Vậy thì, bởi một ân tứ, tôi có thể nói cho anh chị em biết anh chị em ở đây để làm gì. Tôi có thể nói cho anh chị em biết anh chị em là ai, bởi Đức Thánh Linh, bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời, nói cho anh chị em biết anh chị em đến đây để làm gì, những gì anh chị em đã làm, điều gì sẽ xảy ra trong tương lai, hay điều gì giống như thế; nhưng điều đó không giải quyết được vấn đề. Anh chị em phải chấp nhận Điều này, chính anh chị em. Phải là anh chị em!

221 Bây giờ anh chị em sẵn sàng không? Hãy giơ tay lên, nói, “Tôi sẵn sàng. Tôi sẵn sàng chết ngay tại đây.” Vậy thì đừng làm điều đó trừ phi anh chị em muốn nói điều đó. “Tôi sẵn sàng chết ngay tại đây, nếu không nhận lấy những gì tôi muốn có từ Đức Chúa Trời.” A-men. Anh chị em sẵn sàng rồi chứ? [Hội chúng vui mừng và nói, “A-men.”—Bt.]

222 Thế thì hãy để cho cử tọa đứng, ở mọi nơi. Bây giờ với nhau, với nhau, chúng ta hãy hiệp một với nhau. Chúng ta hãy cầu nguyện. Và chúng ta hãy cứ...Quý vị mục sư truyền đạo bây giờ hãy bước lên với những người ở đây, mỗi người, và anh em đang đại diện cho bàn tay của Đấng Christ lúc này.

223 Anh chị em nào muốn có Đức Thánh Linh, anh chị em nào muốn có kinh nghiệm đó, không phải là một kinh nghiệm cảm xúc; anh chị em muốn có Đức Thánh Linh, Sự sống, mầm Sự sống bên trong anh chị em. Và anh chị em muốn giữ bỏ chứng quên thuộc linh đó đang làm cho anh—anh chị em không thể xác nhận chính mình; anh chị em không biết mình đang đứng ở đâu; anh

chị em không biết mình là ai; chúng ta hãy giữ bỏ nó ngay bây giờ! Có một sự Sanh ra mới ở đây dành cho anh chị em, một sự Sanh ra mới đích thực, chân thật.

²²⁴ Bây giờ chúng ta hãy đặt tay trên những người này. Chúng ta hãy, mọi người, hãy giơ tay lên và đồng lòng cầu nguyện.

²²⁵ Kính lạy Cha Thiên Thượng, trong Danh Chúa Jêsus Christ, xin ban ơn, Chúa ôi, trong Danh Chúa Jêsus Christ, rằng Đức Thánh Linh sẽ đến tối nay, tối thứ Bảy này, nơi Đức Thánh Linh giáng xuống như ngọn gió thổi ào ào. Nguyện xin những người này được phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh. Nguyện xin Lửa và Quyền năng của Đức Chúa Trời không lìa khỏi họ. Nếu họ ở đây buổi sáng, nguyện xin họ ở lại, ở lại cho đến khi Đức Thánh Linh đến.

²²⁶ Thật đó là ý tưởng tuyệt vời! Chính là thế! Nó đấy. Đó là Đức Thánh Linh đang đến.

[Anh Branham nói với người nào đó trong khi rời bục giảng—Bt.] Tôi đã làm xong điều đó. Tôi biết điều đó.

Chỉ thế thôi. Hãy tin Điều đó giờ này! Hãy tiếp nhận Nó! Được đây đây ơn phước Ngài. [Hội chúng tiếp tục cầu nguyện và vui mừng.]

CHỨNG QUÊN THUỘC LINH VIE64-0411

(Spiritual Amnesia)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrior Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối thứ Bảy, ngày 11 tháng Tư, năm 1964, tại Kho Quân Cụ Quốc Gia ở Birmingham, Alabama, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org